

2021.

KORTÁRS HANGON

Kortárs Hangon '21
Nemzetközi Irodalmi Pályázat

A KÖTET AZ ESZTERHÁZY KÁROLY EGYETEM,
A MISKOLCI EGYETEM ÉS A
PARTIUMI KERESZTÉNY EGYETEM
GONDOZÁSÁBAN KÉSZÜLT

Egri – Miskolci Hallgatói Kötetek sorozat
XVII. kötet

Kötet- és Sorozatszerkesztő:

JÓNÁS ZOLTÁN
Eszterházy Károly Egyetem
nyugalmazott kulturális programigazgató

Társszerkesztő:

KÁELNÉ KOVÁCS RITA
Uni-Hotel Diákotthon
Menedzser

Olvasószerkesztő:

HERÉDI REBEKA
Eszterházy Károly Egyetem

Képszerkesztő:

Keresztény Lilla
EKE Vizuális Művészeti Intézet, Média és Design Tanszék
tervezőgrafika MA szak

Eddig megjelent kötetek:

Volt egy ember

József Attila költészete ma (2005)

Tavaszi zsongás (2006)	Kortárs hangon (2011)	Kortárs Hangon (2016)
Kortárs hangon (2007)	Kortárs hangon (2012)	Kortárs Hangon (2017)
Kortárs hangon (2008)	Kortárs hangon (2013)	Kortárs Hangon (2018)
Kortárs hangon (2009)	Kortárs hangon (2014)	Kortárs Hangon (2019)
Kortárs hangon (2010)	Kortárs Hangon (2015)	Kortárs Hangon (2020)

KORTÁRS HANGON '21

*Válogatás
az Eszterházy Károly Egyetem,
a Miskolci Egyetem és
a Partiumi Keresztény Egyetem
nemzetközi
hallgatói irodalmi pályázatából*

Eger, Miskolc, Nagyvárad

2021.

Költészetnap

A kötet megjelenését támogatta:

NKA Könyvkiadás Kollégiuma,
a Petőfi Irodalmi Ügynökség
Kárpát-medence Igazgatóság
az Eszterházy Károly Egyetem,
a Miskolci Egyetem,
a Partiumi Keresztény Egyetem
A Nemzeti Alapítvány/Alapítvány a Közjóért,
Az Eszterházy Károly Egyetem,
a Miskolci Egyetem és a Partiumi Keresztény Egyetem Hallgatói Önkormányzatai,
Az Északkelet-Magyarországi Regionális Versmondó Egyesület, Miskolc
A Hébé-Juventus Művészeti Egyesület, Eger

Borítóterv és képszerkesztés: Keresztény Lilla
Eszterházy Károly Egyetem Vizuális Művészeti Intézet
Tervező grafika MA szak

A kötetben közölt képeket a Kortárs Hangon 2021 pályázatra készítették
Az Eszterházy Károly Egyetem Vizuális Művészeti Intézet hallgatói

ISSN 1789-9095 Kortárs Hangon
ISSN 1789-9087 Egri- Miskolci Hallgatói Kötetek sorozat

A kiadásért felelős:
Az Eszterházy Károly Egyetem rektora

Megjelent a Hébé-Juventus Művészeti Egyesület gondozásában

Kötet és Sorozatszerkesztő: Jónás Zoltán
Társ-szerkesztő: Káelné Kovács Rita
Olvasószerkesztő: Herédi Rebeka
Nyomdai előkészítés: Keresztény Lilla

Megjelent: 2021. Április, Költészetnap Pédányszám: 400
Készítette: Agria-Humán Közhasznú Nonprofit Kft, Eger, Iskola utca 2.
Nyomdaüzem vezető: Lakatos Gabriella

Szerkesztői ajánlás

Ez a legérdekesebb időszaka a Kortárs Hangon projektnek, a kötet szerkesztés. Az, hogy kit tartunk a kötetben megjelenésre érettnek, azt eldönti a nagyra becsült zsűri. Nem könnyű a feladatuk! Hiszen az írás megítélése végül is szubjektív – nem mérhető egzakt módon. Természetesen ennek is megvannak a maga szabályai, követelményrendszere. Mégis relatív az értékítélet. Igyekszünk függetleníteni munkájukat a lényegtelen külső körülményektől; a szerzőt egy kód helyettesíti, nem tudják végig, hogy a pályázó fiú vagy lány, melyik ország melyik egyeteméről jelentkezett. Csak a mű alapján értékelnek.

Számomra már akkor izgalmas ez a munka, amikor érkeznek a pályázatok. Bele-bele olvasok és aggódva lapozok tovább – Uram-Atyám! Hogy lesz ebből költészetnap kiadvány? Miket és hogyan írnak ezek az egyetemisták... Egészen addig, amíg el nem kap egy-egy sor, téma, megfogalmazás. Te jó ég! Ezzel a gondolatokkal, így megfogalmazva még nem találkoztam – pedig hát az én világomban is létezik.

Most ez a pont a következő sorokkal köszöntött rám egy marosvásárhelyi orvostanhallgató versében; „Várod-e még anya, mondd a vasárnap lusta szemében bűvő napsugarat, mialatt már csendesen ülnek az árnyak vállaidon?” Az életet adó szülőhöz való mély érzelmi kötődés gyöngyszeme! De ezt az érzést közelíti másként a Babeş-Bolyai Tudományegyetem Római Katolikus Teológiai Karának hallgatója pályaművében: „Anyám mindent megtett, hogy ne járjon le idő előtt a szavatosságom.” A szülői gondoskodás magható hálája. És innen kezdve – azt hiszem érthető módon – a pályázatok önmagukat szerkesztik tovább kötetként! Hányszor gondolunk vissza különböző megközelítésekben gyermekéveinkre, próbáljuk felidézni akkori énünket, s küzdünk felnőttkorunk küszöbén egykori önmagunkkal. Mint az Eszterházy Károly Egyetem hallgatója: „Most kellene lemérnem a szobák falait, de hogy is lennék képes m²-be szorítani egy gyerekkor kiterjedését?”

Azt hiszem, a korosztály legizgalmasabb kalandja a párkapcsolatok megélése. Az első szerelem, a testi kapcsolat fölfedezése, és mindezek saját világuk szerinti megfogalmazása. Ebből a körből az egyik vers idekéredzkedő sorai a marosvásárhelyi Művészeti Egyetem hallgatója megfogalmazásában: „Ha má nem dobog, elmegyek/ Kezedből az Istenke kezében leszek/ S egyszer majd, ha

a Tied is útra kel/ Egy tenyéren találkozik a lelked lelkemmel.”

A kelleténél talán többször éri az a megítélés fiataljainkat, hogy nem törődnek világunk praktikus dolgaival, a minket körülvevő valósággal. A cáfolatot egy egri Eszterházy Károly Egyetem és egy pozsonyi Comenius Egyetem hallgatója írásában találtam meg: „/Sötétbe sóhajtok,/ a szobám morog,/ mint a Covid hírek/ ... Covid hírek. Örökké tart? Nem.” és „Ez a szemét, melyet nehéz munkával megalkotunk,/ szépen lassan felzabál mindannyiunkat,/vagy talán mi magunkat?” A Miskolci Egyetem hallgatójának más a megközelítése világunkról: „Az iskolában nem tanítanak meg az életre./ Bezárnak falak közé, / korlátokat húznak fel.”

Sorolhatnám még az írások értékeire figyelemfölvívó idézeteket – de miért is tenném? Itt vannak a kötetben teljes valójukban!

És végül az egész Kortárs Hangan tehetséggondozásra is van egy idézetem Nagy László: Megismerés, nyelv és vers c. esszéjéből: „ ... mert megnyugtat e bizonyosság: hiszek a szóban. Kötelességem figyelni a szóra. Bánnom a szóval: odaadás és felelősség. Hiszem azt is, elvezet a pecsétek mögé, ahol éppen rám várnak a titkok. Vezet ahhoz, ami még nem létezik a világban...”

Olvassák, fedezzék fel a titkokat, ismerjék meg Önök is ezt a világot, mert ez is a mi világunk! Egy pályát kereső, értékteremtő korosztály vallomásai.

Jónás Zoltán
Kortárs Hangan kötet
szerkesztője

Bihar Anett - Ítélt

Várod-e még, anya, mondd, a vasárnap lusta szemében
búvó napsugarat, mialatt már csöndesen ülnek az árnyak
vállaidon? S ugye van kinek súgva kimondd, a meséken
túli világ szava benned tükröt tart a hiánynak?

Itt a sötétség egyre feszültebb, hallani vágyom
szívdobogásod gyöngé dalát. Úgy tágul a tér, már
nincs hova bújnom, körbeölel sejthártya-magányom,
hűvös a fém és érzem a fényt és nyílik a méhszáj.

Nincs, anya, semmi baj, álmom hátha ma bőrdöd
hegyszövetébe simul. Csak mondd, mikor ébrednek ismét,
hol leszel akkor? Görcsös titkunk meddig is őrzöd?

Hallod-e most, anya, halkan enyésző szeptimeit még
űzi az ősz? Mondd, megkeresel, ha a sárba temetnek?
Szólnod sem kell – ott a szavak már halva születnek.

Születtem, mint minden ember.
Éltem a Te elvárásaid szerint,
és most egyedül e kertben
térdre hullok megint.

Mert vannak itt,
szükségük van rám.
Gyenge még a hit,
amit őreájuk bíztaál.

Elárulnak majd.
Eladnak harminc ezüstért.
Megtelik véremmel a kupa
és kockát vetnek rongyaimért.
Magad mellé fogadsz, ha meghalok?
Júdeában nincs helyem többé.
Lásd, Izsák is szerette Ábrahámot,
most én is, mint bárány jövök eléd.

Atyám! Ha van mód,
kerüljön el engem ez a kehely!
Véremet, ha eljön majd a végszó,
a földnek lágy pora fogja s szívja fel.

Hanem mégis!
Az életem tőled kaptam,
legyen a Te akaratod szerint,
és semmikképp se úgy, ahogy én akartam.

A szívemmel mosták fel a padlót
Anya, hogy mondjam el,
hogy két hete tettem le a narkót?
- Pszichózis. -
Egy hónap után először őszintén nevetni,
egy idegen után epedni
- Szeretethiány. -
Most annyira őszinte voltam, hogy
csak a fele volt hazugság
- Féligazság. -
Lennék egy idézet helye egy random felületen,
hogy amikor felnézel, lásd;
ni: ott vagyok a mennyezeten.
Legalább a repedéseket beragyogom.
- Fantáziakép. -
De elég a légből kapott szavakból.
Beszéljünk az erényekről. Pillanat!
Posztolok is egyet. Lásd, jó ember vagyok.
Itt hagyok magam után egy tagget -
amivel majd az unokáim hitegetem.
Hisz' számít az egy a sokban
- ateista voltam -
Ti ne legyetek!

Anyám mindent megtett,
hogy ne járjon le idő előtt a szavatosságom.
Nyakam köré tekerte a köldökzsinórt azzal,
hogy csak a nehéz dolgokról tudott beszélni.
Éjszakává festette az életet,
hogy megtanuljam felkapcsolni a villanyt.
De a kezem mindig megállt a kapcsolón,
hogy még sötétebbe képzeljem magam.
Soha nem lett világosság,
és ez soha nem volt jó.

Most törött befőttesüvegként
heverek a teremtetlen konyhakövön.

Prém Mónika

Jászolkád

A BB lassan mozog, behatóan figyel mindenkit, majd kiszemel egy fehér fürdőszobai kiegészítők között sétáló fiatal házaspárt, kik néha mosolyogva összesúgnak, tükröt, kagylót, szekrényt keresnek az új életbe. A kádaknál a várandós feleség megtorpan, míg a férj többször jelzi, hogy nem jó ötlet, alig van hely, legyen csak tussoló. Útjuk a következő sornál elválík, a férfi indul a csavarokhoz, a szőke nő a függönyökhöz, de néhány lépés után visszafordul. Valami vonzza a kádakhoz, ő is csodálkozik, mióta eszébe jutja, nem lehetett benne fürösztetni, mondták a nevelők is, mint annyi mindent: *kádba soha!* Most a leghátsóba kuporodik, lábát felhúzza, oldalra dől. A lassan mozgó fekete szem szótlanul néz, hét napra elmenti az ösztönös mozdulatsorokat, a megálíthatatlan könnyeket, a vásárlót, aki a hasát fogja, szemét takarja az áruházi sárga fényben. Rongyos takaró széttépett emlékfoszlányaiban a két szőke, pedig már rég nincs csak egy, ő, a Szőke, de akkor ketten feküdtek a hideg kádban, csak a pléd melegítette őket, s a zárt ajtó mögött csendben egymáshoz lapuló kicsiny, alig négyéves testük. Mozdulatlan várták, hogy elüljenek a kinti hangok, az idegen beszéd foszlányai, amit csak néha hallottak az óvodában. *Jászolkád* mint szókártya villan be a kifejezés, amit ők találtak ki, miután az óvodában a kis Jézus fekhelyét színezték egy lapon, s mosolyogva, halkan eldicsekedtek, hogy ők hetente háromszor is ilyenben alszanak, csak nincs lába, és szalma helyett pléd van benne. A pedagógus hitetlenkedő pillantása felejtethetetlen, így még inkább összehúzza magát, képekkel együtt már hangfoszlányok is betörnek, sírás, nevetés, ajtócsapkodás, mindegyik jelentett akkor valamit. Az első az ott kezdődő idő elejét, a második a végét, ebből tudták, hogy hamarosan kimehetnek. Olykor egy arctalan, rekedt anyai hang is bekiabált, hogy *szőkék kijöhetnek*, s mert sikerült létüket megtagadva ellenni a mélyben, kaptak egy-egy cukrot, összeszedhették a földről a szétszórt aprókat, kidobhatták az üres üvegeket, és a hideg szobában megpróbálták az ágyon kuporgó anyához bújni. Néha a test engedett, megtalálták ölének pici részét, ahova fejüket behajthatták, de a karok nem mozdultak, nem öleltek, csak tehetetlenül lóg-

tak. Legmelengetőbb társuk a pléd volt, mindig rajtuk, velük és mellettük, de ilyenkor a puha, meleg takarást az anyára terítették. Lassan elmúlt a reszketés, zokogás, s az addig üres tekintet megtelt simogató melegséggel, s valahonnan erőt kapott, talán a darab rongytól, gondolták, mert utána hozta a kenyeret, néha tejet, szalámit, ami a pénzből futotta, hogy egyenek.

Még mindig nem tud kiszállni, a fehér hidegség visszatartja, lábai nem engednek, a karja húzza őket, a hasát takarják, hogy ne lássanak semmit abból az életből. Ismét egy képkocka, zajos, zsúfolt, mint az áruház, ott is mindenki akart valamit. A jászolkád érzése egyre melegebb és biztosabb volt, az első hangos, idegen szóra a pléddel odabújtak, az öreg kiabálását is mindig onnan hallgatták végig, hogy csak a gyerekekre van tekintettel, s már parancsolja, szinte követeli, hogy menjen, szerezzon rendes munkát, elmúlt a gyász ideje, véletlen baleset volt, az élet megy tovább! Bezavar egy másik hang, másik nyelv, a biztonsági őr erélyes, többszöri kijelentése: *szálljon ki a kádból!* A folytatást alig hallotta, elnyomta egy kétségbeesett női hang, tehetetlen zokogás, *hogy véletlen balesetek márpedig nincsenek, de majd megoldja, elvégre sokan tartoznak neki.* A fagyos, januári kád csendjét ajtócsapkodások törték meg, nem egy, hanem sokkal több, egymás után, s a felborult rendben, már nem tudták, melyik a kezdet és a vég, csak mikor helyet cserélt a kinti zaj és a benti csend, majd a szuszogása, és az erősödő szívverések hangja maradt csak a láthatatlanná tevő pléd alatt.

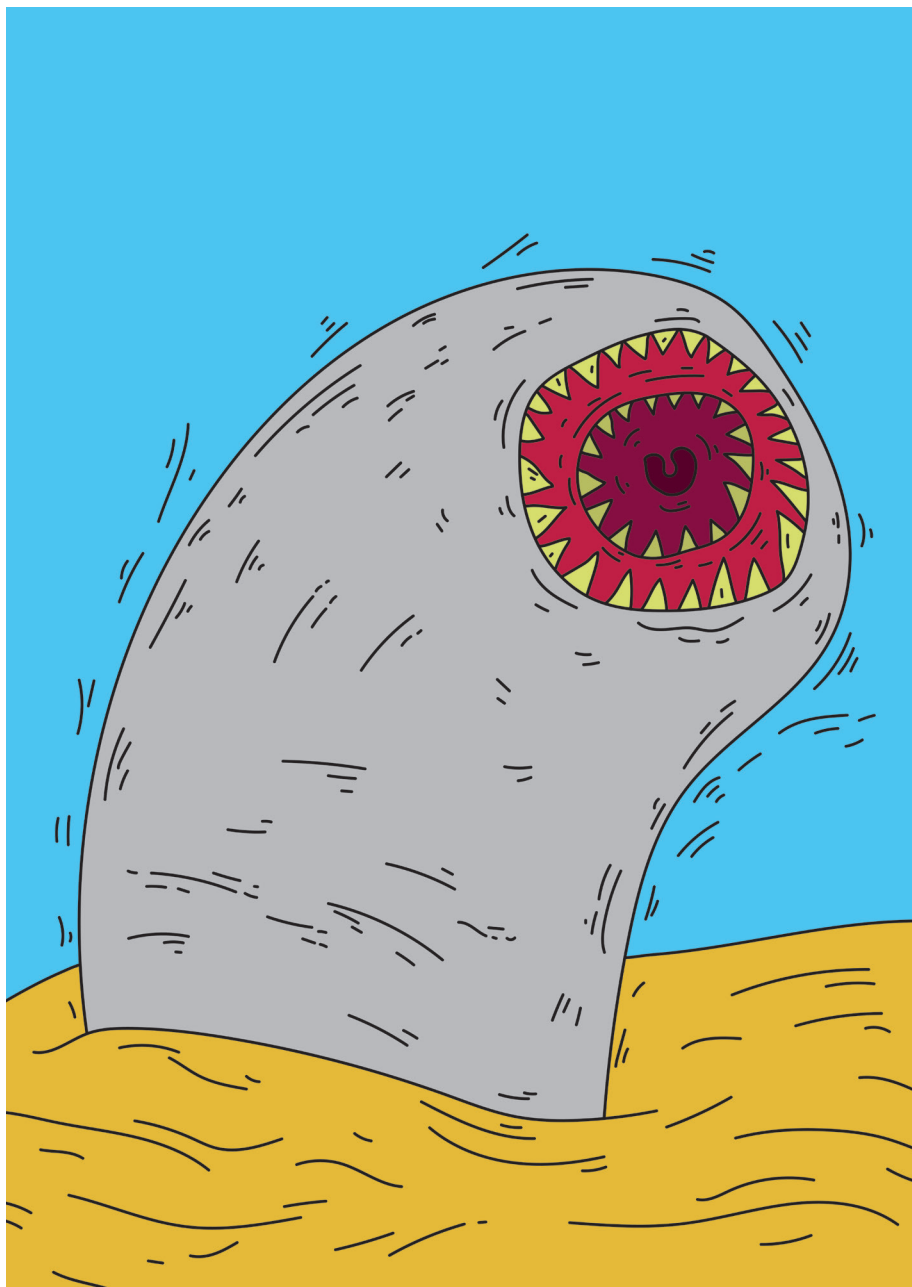
Érdes, idegen hang a fülében, kalapácskéz a vállán, s ma érti a felszólítást, akkor csak a kézjeleket, hogy szálljanak ki, és becsukott szemmel menjenek át a lakáson, majd valaki vezeti őket. Elzsibbadt testrészekkel botorkáltak a lakáson keresztül, az ujjak közben lecsúsztak az eltakart szemekről, neki biztos, a másikat nem látta. Egy mozdulatlan test volt a földön, már nem reszketett, csak feküdt. Ment volna arra, betakarni, de a kalapácskéz nem engedte, visszafogta.

Az áruházi kád egyre melegebb, már ketten ülnek benne, mögötte a férj ölelése, s mint egykor a pléd, most ő a takaró, egyik kezével az új életet óvja, a másikkal őt védi. *Jászolkád*, súgja halkan a szőke nő, s a férj enged, ő is csendben válaszol, *legyen kád is.*

A nagy fekete szem a sarokban mozdulatlan figyel, és hét nap múlva mindent töröl.

A pokolról többé
nem vitatkozhatunk,
a keretek sorban leomlanak,
csak te feszülsz még mindig
a keretek nélküli képben.
Valahol harangok szólnak,
megdőbbent az első angyalok
arca,
végül minden a helyére kerül,
ahogy minden, minden atomjaira
hull,
megannyi el nem mondott mese,
most a tabernákulum Szent Teste
ünnepel.

testembe ereket fúrnak az éles kiáltások
féregjárat minden hang ami szűrja az idegeket
belesajdul torkom a visszafojtott nyelésbe
rekedtesen súgom a tajga rétegei alá
nyissátok fel koponyám kaparjátok
öletekbe a megtermett férgeket

Elekes Pál - Dune

Most kellene lemérnem a szobák falait,
de hogy is lennék képes m²-be szorítani
egy gyerekkor kiterjedését? Bútorokat
mozdítani, amiket végső helyre terveztünk.
Kihúzni a konnektorból minden kapcsolódást.
A lámpa foglalata üresen lóg.

Maradnánk, de megrepedt a vakolat.
Vaslapát csikorgása a csempéken.
Idén nem lesz hóesés, kilátás egy erkélyről,
ahol először sodortam be az őszinteséget,
ahonnan először engedtem útjára a tájat.
Mindig csak egyetlen bögre a földön,
kibúzlenek belőle az elnyomott gondok.

Csak a hosszabbító gombja vöröslík.
Kimondom az ablakon utolsó szavaim,
valahol a szemeteszsákok közt landolnak.
Hajnali macskáink félholtra pofozzák,
felpezdül bennük az emlékezet. Lefejezett
értelmüket teraszajtónk előtt hagyják.

ablaküveg mögötti elmosott zajt
bizsergő részecskék meghasonlását
arcot
valaki sajátját
elzsibbadt ráncokat
ide-oda úszó halvány
porszemeket a szemlencsén
ismerős alakok deformációit

feltöltenek egy üres bőrt
veled
keserves hangot adnak
magnók recsegését
mögötted fekvő test
tompá szuszogását
lázálmok nyugalalmát
gyomírtót a barázdák közé
gyökeret a hitnek

dobd a kert alatti patakba
azokat a kéthetes kutyákat
egyik szomszédnak sem kellene
szülj beteg gyereket
szülj
járv istentiszteletre
fordulj vissza a bibliáért
imádkozz az uradért
könyörögj
takard karodon
a tegnapi kényszer nyomát
szorítsd össze
kiázott ujjaid

feküdj a kényelem nyugtalanságba
nevezd el kötelességnek
szeretetnek
higgy benne
minden pont ott van
ahová tartozik

Cséfalvayová Fanni

Az én tragédiám

Születtem 1931. február 1-jén Nagymegyeren. Édesapám saját ráncos és elgyötört kezével alkotott meg engem marhabőrből, és oldalamra ráillesztette monogramját. P. M., díszelgett rajtam apró fekete betűkkel évekig, de teljes nevét soha nem tudtam. Azon a napon, amikor úgy döntött, hogy végleg kész vagyok, átvitt a műhelyéből az aprócska boltjába, és feltett egy polcra, kisebb-nagyobb, más-más színű testvéreim közé. Hosszú ideig néztem, ahogy napról napra jönnek-mennek az emberek, és néha leemelnek valaki mást. Mindig valaki mást, de sohasem engem. Amikor végleg feladtam a reményt, hogy egy nap valaki engem is magával visz, megjelent az üzlet ajtajában egy jóvágású, fiatal férfi szövetkabátban, fekete kalapban és lakkcipőben.

- Mennyi az ára? – fordult édesapámhoz, és felém bökött hosszú ujjával. Felettébb megörültem. Végre, valaki engem is magával visz. Ettől a naptól kezdve, ez a fiatal férfi volt a gazdám. Tóth János, ez volt a neve, melyet egy cédulán viseltem. Agglegény volt, nem volt senkije, csak én. Na, meg persze a fekete kutyája, aki előszeretettel rágta meg a sarkamat. Rengeteg helyen jártunk együtt. Párizsban, Londonban, Velencében, Rómában, Magyarország sok-sok pontján és még sorolhatnám. Évekig hűséges voltam hozzá, és ő mindig jól bánt velem. Igazán megtisztelő volt, hogy én vihettem mindenhová a drága ruháit, cipőit és minden mást, amire szüksége volt. Cserébe ő soha nem adott annyi, amit ne tudtam volna tárolni, vagy amit ne bírtam volna el. Ha emlékezetem nem csal, 1947. április 5-ét írtunk épp, amikor János bejött a szobába egy nagy halom levéllel, mint általában, amikor megjött a posta. Válogatott, olvasgatott, és egyszer csak megakadt a szeme valamin. Sietősen nyitotta ki a borítékot, majd kis idő után hatalmas sóhaj kíséretében ennyit mondott: „Istenem, mi lesz velem?“, majd zaklatottan hátradőlt a székében, és nem is szőlt aznap már semmi mást.

A következő napokban gazdámat szinte alig láttam. Reggel ébredés után papírral és tollal szaladgált a házban fel-alá, valamint időnként jegyzetelt. Miután ezt befejezte, felkapta a kabátját, és már kint is volt az ajtón. Haza csak sötétedés után jött, és ment is lefeküdni.

Április 11-én korán kelt, korábban a megszokottnál. Csendben, borzalmas lassúsággal és szomorúsággal kezdte el minden hétvégén ismétlődő programját, ami megrettentett. Felöltözött, megetette a kutyát, reggelizett, kiment a megszokott sétájára. Amikor hazajött, feltett az ágyra, fogta a jegyzeteit, és folyamatosan egyre több dolgot pakolt le mellém. Viszonylag hosszabb ideig tartott, amíg mindent összeszedett, mint egy átlagos kiruccanásakor, nem mellesleg jóval több mindenre volt szüksége. Elképzelni sem tudtam ezek után, hogy mégis hova mehetünk. Szokatlan volt, már-már szinte félelmetes, de a kíváncsiság egyre jobban furdalt. Miután mindent összeszedett, csendben elkezdte hajtogatni a ruháit, egymásra helyezte őket, papírba csomagolta két pár cipőjét, fürdőszobai holmiját egy kisebb táskába pakolta, majd fokozatosan a maga kis rendszere szerint mindent a helyére tett. Feltűnt, hogy a szokottnál jóval több szivar volt nálam, én pedig tudtam. Bizonyos, hogy János most nem kirándulást tervez.

Április 12-én reggel életemben először sírni láttam gazdám. Felült a kakasszóra az ágyban, arcát a tenyerébe temette, és rázkódó vállakkal sírni kezdett. Bennem egyre csak erősödött a rossz előérzet. János kiment felöltözni, megetette a kutyát, és hú társával elindultak a megszokott reggeli sétájukra. Elvitte, de vissza már egyedül érkezett. Soha többé nem láttam kispajtásom.

1947. április 12-e a nap, amikor egész életünk megváltozott, én pedig nem tehettem semmit. János meggyújtott egy szivart, felkapott, és kiment az ajtón. Hosszú szövetkabátja zsebét valami nehéz húzta, de ő nem törődött vele. A bejárati ajtót kulcsra zárta, viszont a kulcsot nem tette a zsebébe, hanem nemes egyszerűséggel behajította a telek melletti magas fűbe. Ezen jelenet után a ház felé fordult, kezében tartva engem. Hosszan nézte miközben nagyot sóhajtott. Monoton mozgással caplattunk legalább fél órán keresztül. Az utat meg lehetett volna járni rövidebb idő alatt is, de János valamilyen oknál fogva, több utcát is bejárt. Ismerősei szomorúan integettek, vagy köszöntek neki, ő pedig megjátszott nyugodtsággal az arcán, enyhe mosollyal üdvözölte őket. Úgy tűnt, hogy ők tudják, mi történik gazdammal, én viszont még mindig nem értettem semmit az egészből. Félttem, de egy pillanatig sem magam miatt. János állát feltartva, egyenes háttal érkezett meg velem az állomásra. Fekete szövetkabátja makulátlan volt, lakkcipője csillogott, arca frissen borotválva fehérlett sötét színű kalapja alatt. Megállt, és hosszasan nézett körbe. Nem tudom, hogy mit keresett, tán ismerős arcot, de az is lehet, hogy semmit. Meredten és büszkén gyejtelt a körülöttünk álló embereket. Tudtam, éreztem, hogy

a szívében mérhetetlen és maró a fájdalom. Néhány emberen zaklatottságot véltem felfedezni, amikor meglátták Jánost, mások suttogni kezdtek. Gazdám állta a pillantásokat, és mit sem törődve odalépett egy papírlapot tartó férfihoz. Öltönyt viselt nyakkendővel, és lakkcipőben volt, arcát másnapos borostával díszítette. Ahogy megfigyeltem, lista volt nála. Kézzel írott, két oszlopban, mindkét oldalon teleírt lista.

- Tóth János, egy csomag. – szólt gazdám, mire a férfi szokatlan pánik-szerűséggel kezdte kapkodni tekintetét a lapon.

- Azonnal, Uram! – kezdte rekedt hangon – indulás öt perc múlva, első kabin, a csomagját magánál tarthatja, nem kell a kijelölt helyre vinnie.

- Köszönöm! – mondta gazdám mély hangján, és feszült arckifejezéssel elfordult a férfitől.

Néhányan még mindig minket figyeltek. Láthatóan feszültséget keltettünk az emberekben a jelenlétünkkel. János végigpásztázta a nagy placcot, és végül megállapodott egy helyen. Zsebéből előhalászta a szivarjait, kivett egyet, majd lassan meggyújtotta. Mélyet szívott a füstből, sokáig tartotta bent, és szagga-tottan fújta ki. Ezt addig ismételte, amíg végül a szivar teljesen el nem fogyott.

- Beszállás! – rikkantotta egy férfi meglepően éles hangon.

János fészkelődni kezdett, majd mélyen a zsebébe nyúlt, és elővette azt a nehéz tárgyat, ami a zsebét húzta. Fémesen csillant a napfényben. Gazdám kihúzta magát, szorosan lehunyta a szemét, és nagy levegőt vett.

- *Föl-földobott kő, földedre hullva, kicsi országom, újra meg újra hazajön a fiad.*¹ - mondta, majd egyszerű mozdulattal a fejéhez emelte a tárgyat, és meghúzta a ravaszt.

Hangos dörrenést hallatott a fegyver, mely egész végig gazdám zsebében lapult, és ő élettelenül rogyott a földre. Néhányan sikoltottak, mások elszörnyedve nézték a jelenetet. Gazdám a földre hullt, s én lehulltam mellé. Az öltönyös férfi hozzánk rohant, és pulzusát próbálta kitapintani, de hiába. János halott, én pedig elárvultam.

Ady Endre: *Ady összes vers*, BUDAPEST, SZÉPIRODALMI KÖNYVKIADÓ, 1977, 1019 o

Bugyi Martin

Holdéjjel van

Holdéjjel van, csillag ölel
Fák suttogják, lombjuk öled
Nap nappalt búg, fölközelít
Árnyéber zúg, megközelít.
Zúgásából dalra fakad
Ének szól, majd hajnal hasad
Lüktet, felráz, égbe repít
Csillag hull, haj, felpenderít!

Bertalan Tímea-Magdolna

Válólevél

Ma reggel kiöntöttem a kávé a fehér abroszra,
s erről az jutott eszembe, hogy évek óta nem élünk együtt.
Mindig mostam utánad az abroszt, először a kávéfoltok miatt,
aztán idővel a káromkodást kezdted kiönteni,
kilökní magadból, hogy szakadásig síkálhassam.
De én se voltam szent. Mindig eltörtem a tányérokat.
Először véletlenül, aztán idővel nőni kezdett a szándék
ebben az önkéntelen kétbalkezességben, míg végül rájöttem,
csak azért mentem hozzád, hogy megsemmisítsem magamat.
Persze, tudhattam volna. A templom freskóin lévő angyalok
már akkor kinevettek, amikor igent mondtunk
arra a determináltságnak hitt gyerekes képzelgésre.
Idővel egyre többször vágtad a fejemhez
a szentséget, amivel egymás boldogságára fogadtunk,
s amikor azt mondtad, hogy amit Isten egybekötött,
azt nem köphetem csak úgy szembe,
akkor a nevetés, ami elkapott annyi méreganyagot
szabadított fel bennem,
hogy néha még most is érzem a fogaim között.
Főleg akkor, amikor lekésett megigazulásom tudatában is
azért imádkozom, hogy amit az ember egybekötött,
azt Isten mindenképp válassza szét.

NaNa Masilo - Végre péntek

Bese Bernadett

Ágyjelenet

Minden kedden már gyomorideggel ébredek, jellemzően azon a napon szoktunk a kis férjemmel, hát, hogy is mondjam, összelelegedni. Már az elejétől nem akartam ráállni erre a klisére, hogy adott napon igenis kötelező házasság életet élni, ezért soha nem is mondtuk ki konkrétan, hogy a mi napunk a kedd. Egyszerűen így hozta az élet, jellemzően akkor van a legkevesebb dolgunk, még nem fáradtunk bele a munkába, és még megvan a vasárnapi főzés maradéka is. Ideális minden szempontból, kivéve abból, hogy a férjem a legtöbbször megfélekedzik róla. Azért egy évtized közös élet után, hát most miért is titkoljam, a varázs már odalett, már csak parázslott bennünk valami maradékokskája a régi tűznek. De ha addig élek sem fogom hagyni végképp kialudjon, én nem akarok olyan lenni, mint a szüleim, sőt olyan sem, mint az anyósomé, amikor a két emberben már csak annyi a közös, hogy vannak szép emlékeik, amik néha még egymással kapcsolatosak is. Ezért minden egyes kedden reggeltől várom, hogy vajon a férjem épp hajlandó lesz-e velem eltölteni egy kis időt, (nem mintha kicsi lenne, ne tessék félreérteni!) apróbb célzásokat téve arra, hogy este akcióra számítok. Természetesen legtöbbször játssza a hülyét, mint aki semmit sem vett észre. Istenem, hányszor közölte, hogy neki én csak ne célozgassak, mert nem céltábla, hanem mondjam ki kerek perec, hogy mit akarok... De akkor a varázs is meg a parázs is odalenne, nem?

Tehát reggeltől várom, hogy eszébe jut-e végre, hogy van egy felesége, vagy megint összeveszhetek vele, hogy már lassan bottal sem...

A legrosszabb az egészben nemcsak az, hogy már nem kíván a férjem, hanem az, hogy azért nekem még vannak szükségleteim. És azért már mennyire kellemetlen, hogy nekem kell nőként kérvényeket benyújtani, hogy méltóztasson már befáradni a hálószobába...

Szóval eljött egy újabb kedd este, férjem pedig, mint aki a Holdon vagy más dimenzióban lenne, játssza a hülyét, és alvásra készülődik, én meg a veszekedésre, már sorjádom az érveket, kérdéseket: akkor már nem is szeretsz, túl kövér vagyok, meleg lettél, most én mit csináljak veled... stb. Már nagyon

elegem van belőle, hogy folyamatosan ugyanaz a lemez megy körbe-körbe, pontosan tudom, mire milyen választ fogok kapni...

- Józsi? – szólítom meg életem szerelmét.
- Igen – feleli háttal nekem, megesküdnék, hogy még a hangja is megremegett. Nyakamat rá, hogy tudja, mi fog következni...
- Nincs kedved elmenni sétálni úgy tizenöt, na jó, harminc percre?
- Tesssssék? – fordul felém, és a megrökönyödés kiül az arcára. Látszik, hogy keresi a kérdésem mögött meghúzódó csapdát.
- Azt kérdeztem, nincs kedved sétálni egyet? – és tényleg nem veszi a célzást.
- Most? Mert? Ebben a sötétben?
- Nincs kedvem megint lefutni a köröket, és ha te nem is, hát én kiadnám alvállalkozónak a feladatot.
- Tessék?? Már megint fenyegetsz, hogy megcsalsz?! – egy pillanat alatt lángvörösre színeződik a feje, felkészült a szokásos csatánkra.
- Nem, már nincs kedvem ahhoz sem, csak akkor megoldanám magánvállalkozás keretében – Józsi szeme majdnem kigurul a helyéről. Próbálja összerakni a történeteket, kevés sikerrel.
- Hát, ha ezt szeretnéd, Szívem, addig kimegyek a kutyákkal játszani. Majd kapszold fel és le a lámpát, ha visszajöhettek – és beletörődve kicsoszog a papucsában.

Finta Viktória

A tükör előtt

Előhúztam a fiók mélyéről. Felpróbáltam, csak kicsit ügyetlenkedtem közben. Odaálltam a tükör elé. Döbbenet volt a képmásom szemében. Pánikszerűen cseréltem vissza a piros melltartót a szokásos feketére. Nem mintha nem tettem volna magamnak. Jól állt az a csipke. De képtelen lettem volna kilépni az utcára a tudattal, hogy más is látni fogja. Olyan direkt, nevetséges húzás. Pedig amúgy nem vagyok szégyenlős. A múltkor is gond nélkül levetkőztem. El sem indultam, már a tükör előtt kudarcot vallottam. Legyintek, fogom a táskám, és bezárom az ajtót. Késésben vagyok, néhány lépést futva teszek meg, néhányat gyalogolva. Most zuhanyoztam, a bőröm illatos a mangós tusfürdő-től, de a hónaljam izzad.

Sietés közben szépen szerkesztett mondatokat alkotok a fejemben. „Ami a múltkori problémánkat illeti... figyelj, ne csináljunk belőle nagy ügyet. Feleslegesen rágörcsöltünk, ittunk is azért... Még nem ismerjük egymást eléggé. Ne izguljunk, csak engedjük el magunkat. Hisz mi a legrosszabb, ami történhet? Barátok maradunk... extrák nélkül.”

Már bánom, hogy gyáva voltam.

Zavarban vagyok meg örülök is, mikor megpillantom a sarkon egy étterem előtt. A beszélgetés akadozva indul, biztos mindketten ugyanarra gondolunk. Fogjuk egymás kezét, az övé meleg, az enyém hideg. Egy közkedvelt kocsmá felé tartunk. Rengeteget mesélek, néha viccelek is, már nem vagyok olyan görcsös. Mikor ő beszél, teljesen átadja magát a történetnek, bámulom a szemét, amely hirtelen két eltérő dimenzióban csillog. Annyira tetszik az arca, és olyan kellemes ez az este, hogy végre elfelejtkezem róla, lesz éjjel is. Megkínálnak cigivel, csak rázzuk a fejünket. Mi nem dohányzunk, de a szomszéd asztalnál ülők igen, és valamiért jólesik beleszagolni a ruhámba, amely magába szívta a füstöt.

Kettőkor az utolsók közt távozzunk. Végül nem álltam elő a monológommal, és most már nem is lehet. Túl késő van ahhoz, ami már az elején is kínos lett volna.

A lakásban még kicsit úgy teszünk, mintha nem azért jöttünk volna fel, amiért, aztán ott fekszem az ágyon meztelenül. A kislámpa fénye túl erős, de nem szólok, tudom, a fiúk világosban szeretik, és azt hiszem, én is. Magamra húzom, azt akarom, hogy a súlya belepasszírozzon a lepedőbe. Lejjebb siklik, két kezével átkarolja a combom, beveszi magát a lábam közé. Lehunyt szemmel koncentrálok, hogy jó legyen. „Mondd, hogyan szereted.” Kínosan érint, hogy utasításokat várnak tőlem. Inkább megkérem, hagyja abba. Helyet cserélünk. Azt hittem, legalább ez jól megy, az exem mindig dicsért. De ahogy most próbálom egyre mélyebben a számba tuszkolni, a hányinger kerülget. Fel kéne venni valami ritmust, de nem tudok nyelni. A nyálam egyre gyűlik, nincs hova csorognia, hát helyette a könnyem folyik. Muszáj abbahagynom. Nem baj, ő sem akart rögtön elmenni. Egy pillanatra felkel. Nyílik a pénztárca. Szakad a csomagolás. Itt fekszik rajtam. Hideg veríték tapad a tenyeremre, ahogy átölelem a testét. Eredménytelen toszogatások. Egymást váltó pózok. Fekszünk egymás mellett. Az éjjelilámpa megvilágítja a szégyenérzetet.

„Nagyon nehéz elvinni téged. Szeretnék neked örömet okozni, de nem adsz ki hangokat, és ez bizonytalanná tesz”, mondja végül. Igen, ez bizonyára egy feltételes reflex, amit magamba tápláltam, mihelyst csókolózni kezdtem fiúkkal, még évekkel ezelőtt. Semmiképp ne mutasd ki túlzottan a tetszésed. Provokálni, kéretni magad lehet, de ha beismered a másiknak, hogy jólesik, amit csinál, kiszolgáltatod magad neki. Nem szoktam vállalni ezt a kockázatot. Némán viselem a kényeztetést, vagyis... volt ez most annyira jó, hogy annak nevezzem? „Mondd el, mi izgat fel.” Erre a kérdésre akár tudhatnám is a választ, de minden önkielégítés közbeni képzelgés kipárolog a fejemből. Nem akarok erről beszélni. Helyette felé hajolok, és pár másodperc múltán ráülök. Ki tudja, jól csinálom-e, tetszik-e neki. Én már túl fáradt vagyok, hogy bármit is érezzek. Lehet, lustaság, de nem akaródzik a munka nehezét végezni. Legegyszerűbb lenne maszturbálni egyet a szomszéd szobában, aztán visszabújni hozzá. Egyszerűen csak vele akarok lenni! Hát miért nem lehet ez jó magától?

És mi van, ha nem megyek el? Hisz anélkül is jó lehet. Nem állítom, hogy a nőknek ez abszolút nem számít... de igenis meg tudjuk bocsátani, ha néha kimarad. Mostanában akkora szám lett a női orgazmus. Persze ez jó dolog, de aztán annyit agyaltak rajta az emberek, hogy felborult az egyensúly fejben. A pasik kudarcként élik meg, ha nem visznek el. Én is már csak azért akarok elélni, hogy neki örömet okozzak. A férfiak kisajátították a női orgazmust – a mi örömünk az ő sikerük.

Ezek után nem csoda, hogy nem megy. Mintha kötelességet teljesítenék, vagy mintha tesztelnének. Közben pedig folyamatosan figyelnek, tényleg jó-e nekem, vagy csak csalok. De nem akarok színlelni. Legalább az őszinteség maradjon meg az ágyban, ha már elcseszettek vagyunk is.

Bocsánatot kérünk egymástól, magunk sem tudjuk, miért, csakhogy az úgysem old meg semmit. „Nagyon idegesít. Hogy nem működök rendesen. Pedig nagyon szeretnék szeretkezni veled. Gyönyörű vagy. Talán csak meg kell tanulnunk bánni egymással. Legközelebb jobb lesz.” Tetszik, amit hallok, de a lelkem mélyén nem hiszem el. A lányok tudják az ilyesmit. „Legközelebb. Mire eljön a legközelebb, addigra te már ezt másképp fogod látni. Azt mondod, szeretkezni akarsz velem. Talán komolyan is gondolod. De hát nem vagy szerelmes belém.” Hangosan persze csak helyeslek. Magához húz, kiflipózban alszunk el, de kudarc után valahogy az intimitás sem oldja a szorongást.

Sokáig nem tudok elaludni. Eszembe jut, milyen voltam, mielőtt őt megismertem, mielőtt ebbe a helyzetbe kerültem. A törzshelyünkön szoktunk ülni a haverjaimmal, főleg fiúkkal, egy széles, puha boxban. Mindig erős koktélt ittam, és hangosan nevettem. Úgy voltam a társaság középpontja, hogy nem kellett érte görcsösen harcolnom. Tetszett a kisugárzásom, hát megkaptam a figyelmet. Néha megállt az asztalunknál egy-egy ismerős arc, odaköszöntek, csak nekem. Ha hívtam őket, csatlakoztak. Váltakoztak az oldalamon ülő emberek, attól függően, ki ment épp mosdóra vagy a pulthoz új körért. Számolhattam vele, hogy a srácok meghívják az italokra. Persze először mindig ellenkeztem, de aztán hagytam, hadd legyenek ők az erősebbek. Az egész nagyon hízelgett a hiúságomnak. Nem az a pláne benne, hogy meghívják. Ha megtetszem, és leszólítanak, rögtön ráteszek egy lapáttal. Flörtölök velük, hülyítem őket, szórakoztatom őket, és közben én is szórakozom. Egészen más, mintha nőkel beszélgetnék. Üdítő a változás meg a sok tesztoszteron. Szeretem a pasikat. Szegények. Nem is tudják, mennyire mellélőnek, amikor leülnek mellém egy órácskára, aztán azt mondják, ilyennek kéne lennie minden nőnek.

Reggel hazamegyek. Végre kávéhoz jutok. Minél több hiányzik, annál kisebb kortyokban iszom, hogy tovább tartson. Utoljára épp csak egy csepp marad. Sokáig érzem az ízét a számban. Ilyenkor néha azt csinálom, hogy belefújok az orromba. Nem az illat miatt, hisz nem tudok egyszerre kifelé és befelé lélegezni. Csak a lehelet melegét érzem. Olyan, mintha valaki beszélne hozzám, akár ő vagy bárki más. Valami bizalmasat mondana, nagyon közelről. Az nem olyan,

mint egy csók, de nagyon közel áll hozzá. Finom. Enyhíti a magányt.
A konyhában hagyom az üres csészét, a fürdőszobába megyek, és a szennyes-
be dobom az esti ruhám. Kiöltöm magamra a nyelvem a tükörben. Még barna
a kávéfőző. A szemembe nézek. Rengeteg mindent tükröz vissza, elsősorban azt,
hogy legszívesebben üres lenne és nyugodt, de hát nem lehet, nem az.
Minden nap kudarcot vallunk.

Bugya Anikó Judit

Kever

Így hívják azt az undorító,
gumicukor ízű rövidet, amitől ma is lerészegedtél.
A hajad tapad a sörtől és a pálinkától.
Persze, mindig kiszedem a kósza tincseket az arcodból.
Ilyenkor olyan hálásan nézel. Szinte már elhiszi az ember, hogy ártatlan vagy.
A szemed megtelik könnyekkel, és a szádon át a lelked kifakad.
Fekete festékfoltok csurognak a pillák alatt,
a harisnyád lábszártól combig egészen felszaladt.
Viszem utánad a kabátod és azt a maréknyi elszórt boldogságot,
amit az évek során elhagytál.
Megpróbállak összeszedni a „sárga” földről, pedig nem a vodka,
hanem a bánat az, ami oda, a végtelen mélységbe küldött.
Felpakolom a vállaimra az ernyedte karodat, összeszedem a széthagyott önért-
ezetedet,
jól visszazárom a szívedbe, ezúttal duplára kulcsolom.
Már így is túl sok jót osztottál szét magadból. Alig maradt valami.
Minden lépcsőfoknál új erőt gyűjtesz. Ólom a súly, ami a bokádon mereven
rögzített.
Ettől soha nem szabadulunk. Időről időre nehezebb lesz,
már nem lábra, hanem lélekre izmosodunk.
Ruhástól zuhansz álmvilágba ma is. Nem kergeted tovább ébren a vágyakat.
Holnap, ha felkelsz, csak a másnap nyomja a válladat.

Bod Réka

Szerelem a korona idején

Tudom, hogy bolond voltam, de vajon hányszor? Szégyellhetném magam érte, azt még nem sejtem, pontosan ki előtt. Hogy árulás lett volna, fogjuk rá. Arra emlékszem, ahogy a pulpitus előtt állok, szemben velem a jegyző. Jobbról doktor N., a pneumológus, volt témavezetőm, már jó előre mosolyog, hétfőtől jöhet is betanulni a klinikára, kollegina. Én pedig kinyitom a szám, és azt találok mondani, hogy. Az általános sebészetet választom, kérem. Kösse fel magát, kérem; ezt már doktor N. válaszolta.

Nem gondol a családjára? Egy év múlva még mindig válthat szakmát. Hehe, jön a főnök, majd kiábrándítja magát minden sebészkedésből. Volt az az Ankuca is, az is megbetegedett. Tudja, mi történt vele? HIV-es beteget műtöttek, nem volt védőszemüvegünk, s felfröccsent a vér. Ankuca szemébe? Nem, csak a főnökébe, először ő lett beteg. Majd szegény Ankuca el is ment szegényében a fertőző osztályra rezidenskedni.

Itt állok az első ügyeletemen, harmadvonalban, semmi tudással, féregnyűlvány kiszedése után, a főnökömmel. Hát magácskát aztán jól kiboríthatta doktor N., kollegina. Hallottam, hogy a szeretője tetszett lenni egy ideig, nem csodálom, hogy elege lett belőle, úgy tuskó az az ember, ahogy van, szakmailag pedig egy nagy zéró. Rosszul hallotta, doktor úr. Mondja, miért vonzó egy hölgy számára a sebészet? Unom már, hogy csak gyógyszerrel tömhetném a betegeket, főnök úr. Kollegina, félre ne értsen, nagyon örülünk magának, de olyan kirívó jelenség itten. Reménykedik, hogy valakit felszed az osztályról? Mindenesetre figyelmébe ajánlom doktor C.-t, hátha megtanít magának ezt-azt, jóvágású ember. Persze, ha valamit akar, azt elsősorban tőlem akarja, mert az egyik legjobb specialistaként az országban én mind meg tudom adni magának. Most, amíg zárva vannak a határok, úgysem mehet sehova.

Tizenegy óra, éjjel. Mielőtt még benyugtatóznák a betegeket, végigsétálok a kórtermeken. Idegenül puha légvételek, semmi küzdelem. Éptüdejű népség. Akit felvágna itt, azt bordái alatt békén hagyják. Ezeknek csak a többi belsőség kell. Jöjjön, kollegina, reggelig már nincsen semmi dolgunk. Nyugodtan

levetheti az overallját. Főnök úr, szeretnék lemenni az intenzív osztályos betegekhez. Nem engedem. Most, amíg zárva van az osztály, úgysem mehet sehova. Akkor legalább kóstoljuk meg a süteményemet, főnök úr. Hja, hogy maga még sütni is tud? Á, dehogy, a büfében vásároltam. Hamis maga, kollegina. Úgy tesz, mintha kész háziasszony volna. Nem bánom, az ügyeletes szobában hagyta? Á nem, főnök úr, majd elmegyek érte én. Nyamvadt, pöttyös papírra tuszkolt süteményféléség. Kicsit átázott, kicsit keserű, de nem tűnik fel a főnöknek. Öt perc múlva rám borul, elalszik. Talán nemsokára én is kidőlök, a saját részemre is locsoltam egy-két fiola alprazolamot. Mindenesetre, ahogy kábán szemlélődök, eszembe jut a pneumológia. Minden lehetőség súlya van, és olyan pazarul mérik az oxigént, hogy belebolondul az ember. Talán ha már minden zsigerem megromlik, és már csak a tüdőmben érzem a kipattanó szörtyörejeket, arra járok még egyszer. De most, amíg zárva a szemem, úgysem mehetek sehova.

(A főnöknél beállt a légzőstopp. Tudom, hogy bolond voltam, de vajon hány-szor? Szégyellhetném magam érte, azt még nem sejtem, pontosan ki előtt. Hogy árulás lett volna, fogjuk rá. Arra emlékszem, ahogy a pulpitus előtt állok, szemben velem a jegyző. Jobbról doktor N., a pneumológus, volt témavezetőm, már jó előre mosolyog.)

Tolnay Lili - Karantén

Sötétbe sóhajtok,
a szobám morog,
mint a Covid-hírek.
Nem akarom hallani.
A kint hangjai kellenek!
Tavaszi zsiszegése,
napfény cuppanós csókjai.
Ereszen kopogó eső,
harsány szívárvány.

Lázmérő csipogása.

Koncerten berekedésig kiáltani,
Belenevetni az éjszakába

Tévésercegés. Doh dohogása.
Covid-hírek.
Örökké tart?
Igen.

Hajnali első madárszó.
Sziszegő szellő ölelése,
susogó fák, macskanyávogás.
Szomszédok trécselnek az ablakból.
Kutyaugatás.

Covid-hírek.
Örökké tart?
Igen.
Nem.
Talán.

Gerlehuhogás az erkélyről,
Zene szól hangszóróból.
Tánc a nappaliban.
Sorozatok főcímdala.
Eső kopog be az ablakon.
A kint be akar jönni.

Covid-hírek.
Örökké tart?
Nem.

Gažik Viktória

tápláléklánc

A tápláléklánc biológiai folyamat,
melynek során a természetben élő
szervezetek egymás segítségére sietve
táplálékot biztosítanak egymásnak,
önmaguk személyében.

A növények, melyek a szervetlen anyagot
elfogyasztva szerves anyagot hoznak létre,
a növényevő állatok martalékává válnak;
a növényevő állatokat pedig a húsevő állatok falják föl.

A csúcsragadozót = az embert –
miután mindezt elfogyasztja –
a saját élete emészti meg.

Ez a természetes kiválasztódási folyamat arra készítet minket,
hogy fogyasztóvá váljunk.

Láttuk, ahogy a természet termékeket hoz létre saját fenntartására,
az ember létrehozta a saját táplálékláncát:
nehéz munkával termékeket gyárt
későbbi fogyasztásra.

Az elfogyasztatlanul maradt termékek a szüllyesztőbe mennek,
szemétként halmozódnak fel körülöttünk.

Ez a szemét, melyet nehéz munkával megalkotunk,
szépen lassan felzabál mindannyiunkat,
vagy talán mi magunkat?

a júniusi esők elrohasztották a zöldségeket
pincében megemelkedett talajvíz
lyukas ereszből csorgó patak
halmintákat mosott a járdába
átázott fal eleven vājogszag a kamrában
beporosodott nippék molylepkék
az üveg mögött
bedagadtak a pecabotok nyelei
a hámló küszöb sarka

nagyapám berőkönyödött ruhái
foszlásnak indultak
a sárga függönyök
pókháló a fal szőnyeg bomlott szélein
nagyapám szakálla dobozba tett
gyűrt könyvek összeragadt lapjai
cserépkályha mintáiba mesélt
tavi madarak nevei

mióta több konzervált anyagot fogyasztunk
halál után a test nehezebben bomlik
van hogy beletelik ötven évbe mire
felismerhetetlenné komposztálódik
az emelkedő víz
elmossa a maradványokat

nem jöttek égre a csillagok
reménytelen sötétjük szempillantás:
örökre elveszett képek alulexponáltja,
egymásba dőlt éjszakák vászna most
kopó portréd rászáradt maradéka
s kitakar álmomból az emlékszűr
arcomba nyomja párnám
testem vonaglik hiányod alatt
majd megszül a reggel
húlt izzadságom nyoma ébreszt
éretlen nappalok mint állóvízzé dermedt tengerek
émelyegve keringenek bennem poshadt
pocsolyamezőkbe fulladt cipőfűzők
kioldódott kötésünk a néma blokkmagányban
mint egy soha nem használt esernyő
zárt sétákat teszek az üres ágyban
egy kopár park egyetlen fája lát csak.

György Evelin

Nem lehet lenyugtatni

azokra a gyerekekre gondolok,
akik nem lehetnek nekem szépek.
akik rátaposnak egy csigára, hogy hallják, ahogy roppan a ház,
akik összegyűjtik a járdán talált kupakokat, színek szerint rendezik, majd az
összest elhajítják,
akik lyukat ásnak a homokozóba, hazamennek, és ott hagyják a nagy gödröt,
akik eltapossák mások homokvárát, mert ők nem tudnak olyat építeni,
akik gesztenyéket gyűjtenek, emberkéket és állatokat építenek belőlük, majd
megdobálják vele az ismeretleneket,
akik megcsúsznak a lépcsőn kint felejtett színes filceken, és egy hétig sírnak
a horzsoláscsíkos lábuk miatt,
akik csak azt eszik meg, amit kívánnak, és semmi egyebet,
akik éjjel bepisilnek, mert félnek a sötétől, és miattuk egész éjjel égve kell
hagyni az előszobában a villanyt,
akik más ismeretlen gyerekeket lökne le a hintáról, mert ők is akarnak,
akik mindig teljes erőből húzzák mások haját,
akik sírva bámulnak ki az óvoda ablakán, mikor otthagyják őket, és nem lehet
őket lenyugtatni,
akik nem tudnak rajzolni, de folyton meg kell dicsérni őket a formátlan vona-
lakért,
akik idétlen verseket szavalnak ünnepeken az anyjuknak,
azokra a gyerekekre gondolok,
akik nem lehetnek nekem szépek,
mert az apjuk az volt.

Matyis Sára - *Még ha fáj is*

Galda Gábor Attila

A fűszerárus és a kutya

Nem sokkal pirkadat után a fűszerárus felállította asztalát, és kipakolta portékáit. Különböző méretű edényekbe válogatta a fűszereket, a gyógynövényleveleket és a mindenféle termést. Az erőteljes illatok szétterjedtek a falu piacterén, mint a váratlan köd. Úgy gondolta, ha a reggeli piacozók először ezeket az illatokat érzik meg, nem csak jól indul a napjuk, de szívesen térnek asztalához. Sokszor megesett, hogy a többi kofa is nyugodt, lehunytt szemmel szagolt a levegőbe, amikor megérkeztek helyükre. Talán pont ennek a kellemes légkörnek köszönhető, hogy még sosem alakult ki erőszakos versengés a kereskedők között.

A fűszeresnek sokszor egy órát is várnia kellett, mire megjelent valaki a téren. Ráérsen üldögélt a széken lábát keresztbe téve, lámpafénynél fejtette a sudokut. A grafit surlódásán és a lámpásban ropogó tűzön kívül még minden csendes volt. Feltekintett a szalmakalapja alól, és kíváncsian körülnézett. Néha éles, de rövid kopogások pattogtak, amiket lihegés kísért, majd hirtelen megtorpantak. Néhány perc után, egyre hallhatóbbá vált a szokatlan nesz. A sötétkék hajnalban megjelent egy fehérén virító eb. Láthatóan neki is tetszett a terjengő fűszerillat, boldog nyelvlógatással szimatolt az asztal felé. A fűszeres még sosem látta errefelé, nyakörv nem volt rajta, de a kinézete ápolt volt. Ha gazdátlanná is vált, akkor is csak pár napja kóborolhatott. Beleszagolt a paprikadarába, de ettől még ő is elkezdett prüszkölni. Az árus mosolyogva simogatta meg a fejét.

Végre megérkezett az első vásárló, de a fehér kutya megijedt tőle, és elcsaholt. Az árus látta, ahogy a reggeli kékületből elszökik az éles fehér, és eltűnik a sarki épület kőfala mögött.

Lassan megjelent a többi árus is, és a főtéren valóságos tömeg kerekedett, mire teljesen kivilágosodott. A délelőtti és az ebéd utáni órák a legforgalmasabbak. Estefelé eltűnnek a falusiak, a tér helyett lassan átköltöznek a kocsmákba, vendéglőkbe vagy az otthoni lámpafénybe. A fűszerárusnak ma is átlagos napja volt, szerencsére kelendők a javai, az itteniek előszeretettel ízesítik

a legegyszerűbb ételeket is a lehető legváltozatosabb módon.

Estefelé, amikor a levegő ismét elkezdett fakulni, a sötétedő kék ellen csak a bódék szélére akasztott lámpások és a remegő villanypóznák narancssárgái harcoltak. A fűszeráros este is sokáig kint maradt, szinte életközegének tekintette a piacteret. Minden barátjával és vevőjével itt találkozott. A légmozgás is frissebb volt, mint a kis házában. Mint egy jóbarát, végül csak akkor tért haza, amikor már mindenki más szétszéledt.

Pakolászásba fogott, összecsukta székét és újságjaival együtt a kocsira pakolta. Ismét körömkopogást és lihegést hallott. A kiskocsiról jól látta, hogy a fehér kutya ismét megjelent, sőt egyenesen felé ügetett. Megállt az asztal mellett, és mint egy márványszobor, az árust nézte, aki leugrott a kocsiról, és boldogan megsimogatta a fejét. Az eb pofája most komoly maradt, és azzal a nyugalommal nézett, mint eső előtt a szél. Az árus arra gondolt, hogy a Reyhan egy jó név lehetne neki, de nem akarta hazavinni. Asztaláról elpakolta a megmaradt kincseket, kisebb-nagyobb zsákokba és üvegekbe szórta őket. A fehér kutya végre megmozdult, és egyenesen a zsákok nyílásába dugta az orrát. Olyan mélyeket lélegzett a fűszerekből, szépen sorban, mintha tudatosan akarná róluk ellopni az összes illatrészecskét. Az árus csodálkozva nézte, hogyan bírja elviselni a sűrű szagokat. Még a paprikát is olyan bőszen szagolgatta, mintha a kellemetlen csípés most erőt adna neki. A férfi tovább pakolgatta a zsákokat és edényeket a kézikocsira, ami alig volt nagyobb egy taligánál. Megsimogatta a kutya fejét. Levette a bódé széléről a lámpást, és helyet engedett a sötétkéknek.

Az állat azonban nem tágitott, követte az árust hazafelé. Valamikor szigorúan mellette haladt, de néha előreszaladt, és figyelmesen a sötétbe tekintett a ritkán elszórt narancsfények felé, és megvárta a kézikocsit toló árust.

Messziről, a határ felől lassú harangok kongása érkezett. Talán éppen most van valamilyen mulatság, és néhány helyi, hagyományos öltözékben pengeti a kalimbát, és fújja a nádsípot. A fehér kutya hegyesre mozgatta fülét.

A falu szélén már alig álldogált egy-egy házikó, nem volt ott senki. A fűszeráros nem tudta, hogy mi okozza a zenebonát. A határban elterülő vetőkön és termőföldeken túl már nem volt emberi élet, de a kongás és csilingelés egyre

hevesebben érkezett.

A fehér kutya is mintha a zenébe meredne, mégis hátrafordul, és visszaroohan az árus felé. Sebesen fut, és hirtelen a kocsi tetejére ugrik, a fűszeres zsákok közé. Az árus megrémül, mintha szellemet látna, és megtorpan. Meglepődve figyel a kutyát, mire készül.

Az állat állkapcsával fölszakítja a zsákok körbetekert száját, és mélyeket szagol a fűszerekbe. Egy szem sem gurul ki, óvatosan és mohón szippantja magába a bódító illatokat, és mint egy éhező vándor, mindbe belenyal. A csilingelő, tompa csörrenések egyre hevesebben szállnak a határ felől. Az árus próbálja lelökdösni a kutyát, de mintha ereje és súlya százszorosára nőtt volna, nem mozdul. Fehéren rikító pofáján a szőr egyre magára gyűjti a narancssárga és vörös fűszerek, zöld és lila gyógynövények porát.

Az árust megdöbbsentette a látvány. A kutya egész feje úgy nézett ki, mint a pirkadati égbolt és a hajnal utcalámpái. Nyála a tájat beterítő zenébe csöpögött. Testével belefetrengett a legnagyobb zsák kurkumába, majd rávetette magát a szerecsendióra. A csilingelés és síphuhogás egyre ádázabban érkezett és mosódott össze, mintha láthatatlan madárrajok marnának egymásba fejük felett. A kutya teste elkezdett ragyogni, mint az esti bódékon a lámpások, mint a sötétkék éjszakában az a néhány fénypont, és az egész állat olyan illatot árasztott magából, olyan rikítóan világlott az éjszakában, hogy még a zene is alig mert a bundájához érni. Mint egy ájtatos totem, két lábára emelkedett a kocsi tetején, a zene hirtelen elcsöndesedett, és megdermedt ragyogásában.

Karsai Alexandra - Álmodozó

Néha nem könnyű az élet.
 Eljár felettünk az idő,
 és túl sok a teendő.
 Minden nyár a végéhez ér,
 mindennek el kell múlnia.
 Túl sok a mondandóm,
 de szavaim nincsenek hozzá.
 Az iskolában nem tanítanak meg az életre.
 Bezárnak falak közé,
 korlátokat húznak fel.
 Miért nem mondják,
 hogyan fejezzem ki magam,
 hogy a rombolásom is építő legyen?
 Óceánt hordok a testemben
 az el nem sírt könnyekkel,
 tonnákat az elfojtott szavakkal.
 A szívem virágból van;
 a szirmait letépték, ami maradt,
 elfújta a szél.
 Nehéz vagyok, ha meg kell mozdulni,
 és súlytalan, amikor táncolok.
 Az élet az én tánciskolám;
 a spicc tanított egyensúlyt tartani,
 az ugrások növesztették ki a szárnyam.
 Az elrontott lépések vittek előrébb,
 a balettrúd segített megismerni magam.
 Sok mindent tanítanak az iskolában,
 de nem azt, hogyan légy ember,
 vagy miért imádkozz.
 Nem mondják, mit tehetsz,
 ha jön az árvíz,
 vagy hogy oldd meg a problémáid.
 Nem tanítják, hogy éld túl,
 ha összetörik a szíved,
 és hogyan győzd le a félelmeidet.
 Az életet nem tanítják,
 ezért küzdelem az életiskola,
 ahol mindenkinek legnehezebb
 a saját gondja,
 pedig néha egy mozdulat elég,
 hogy megváltozzon minden.
 Fejet hajtok a célnál,
 amikor a függöny legördül.

Halász Erika

Tébolyda

Az épületek régi pompájuktól mentesen, stabilan álltak, holott az idő már rajtuk hagyta a vasfogát. A levegőben terjengő szag, amelytől nem lehetett szabadulni. Talán sajnálat? Szánalom? Esetleg félelem? Nem. Egyik sem. Ez más volt, valahogy visszataszítóan ismerős, talán már bűznek is nevezhető. Igen, ez a találó. Ez a kórház bűze, a gyógyszerek zamata és a tisztítószerke vegyülete együtt alkotta meg ezt az aromát.

A folyosó jobb oldalán egy középkorú férfi ült, egy hálóingszerű ruhadarabban. A szemei meredten és fátyolosan tekintettek előre. Üres volt, mintha csak egy egyszerű porhüvely lenne lélek nélkül. A szájából folyt a nyál. Nem reagált semmire. A ruhája foltos volt, egyenesen koszos. Vajon milyen ember lehetett mielőtt idekerült? A férfi, aki talán egykoron egy családapa volt, egy rendes dolgozó ember. A helyiség bal oldalán egy hintázó sovány idős nő alakja sejlett fel. A közelében erős vizeletszag terjengett, de ő csak hintázott és dúdolt. Talán valamikor egy jónevű iskolában volt tanárnő.

Fehér köpenyesek szakították meg az őrült kábulatot, de sem a nő, sem a férfi nem tulajdonított nekik jelentőséget, és a köpenyesek is vidáman, kávéjukat kortyolgatva, az édes pletykákat osztották meg egymással. A legérdekesebb minden bizonnyal az volt, hogy az osztályvezető főorvos hogyan szűrte össze a levelet a legújabb gyakornokkal.

A kilátás a folyosó ablakaiból káprázatos volt, egy zöldellő völgy terült a kinéző szeme elé, amelyet a nap sugarai világítottak meg. Ott állt egy fiatal, aki nézte az ablak előtt táncoló pillangókat. Szinte hívták játszani, csak kajánul kacagtak az őket szemlélő emberen. A fiatal férfi, lelkében ártatlan vággyal feléjük nyúlt, de nem érte el őket. Fellépett a párkányra, hogy ő is csatlakozhasson a pillangók őrült táncához. Már majdnem megvolt, amikor megcsúszott a lába, és lezuhant a tizedik emeletről. Ekkor haladtak el mellette a fehér köpenyesek, lustán kinéztek az ablakon. A betonon a fiatalember vére és agyveleje terült szét, a szemgolyója az arcát érintette.

- Hányadik a héten? – kérdezte a magasabbik férfi.

- Az ötödik – válaszolta a fiatalabbik nő.
 - Ideje lenne, ha rácsot szerelnének az ablakra – sóhajtott egy idősebb férfi.
- Aztán mintha mi sem történt volna, folytatták a kávéik szürcsölgetését, olyan izgalmas témákkal foglalkozva, hogy mi lesz a főorvos és a gyakornok afférjával.

Prém Mónika

Anna

Óvatosan elhelyezem a házikót a fenyő alatt. Belegyúrtam minden szeretetemet a falakba az elmúlt napokban, és engedtem, hogy együtt díszítsük lelkünk apró, csillogó, tiszta ékszereivel. Hosszú, türelmes út vezetett idáig, közben pedig megfogalmazódott bennünk, felnőttekből lett szülőkből, hogy mit lehet ajándékozni egy árvagyereknek

Mikor először megláttuk, a korát találgattuk és a nevét, talán hat, de lehet, csak öt, neve viszont nincs, s ami van papíron, nem illik hozzá, senki nem használta. Ott állt az árvaház udvarán a rácsokba kapaszkodva, akárcsak sorstársai, nagy barna szemeivel bámult, vagy inkább ígézett minket, a gyermeküket kereső középkorú házaspárt. Nem tudtuk kiolvasni Istvánnal, kéri vagy követeli, de éreztük, őt kell válasszuk. A következő hónapokban az adminisztráció kellemetlen labirintusában tengődtünk, s csak Mikulásra érkezett haza. Lélekben és testben is készültünk rá, nem épp kilenc hónapot, de hatot biztos. Szobát rendeztünk be, rózsaszínt, majd elégedetten vártuk az első mosolyt, csillogást a szemekben, egy szót vagy hangot bármilyen nyelven. Meglepően néma és rezzenéstelen maradt minden. Dermedten állt, majd ránk nézett kérdő tekintettel, hogy mi a következő lépés? Azon az estén tanácstalanul ültünk egymás mellett, majd újra elővettük a papírokat, és kerestünk valami kapaszkodót, egy nyomot, gyökeret hozzá. A hivatalos leírás szerint négyévesen egyedül jelent meg az árvaházi óvoda ajtaja előtt, piszkos, rongyos ruhában, s minden ételt, amit elé tettek, előbb felfalt, majd kihányt. Az óvodavezető örömmel újságolta választásunkkor, hogy tökéletes gyerek, soha nem beszél, nem sír, nem kiabál, egészséges, minden szerve megvan, nem lesz vele gondunk. *Csak az anyanyelve, s annak szavai hiányoznak*, tettem hozzá gondolatban, de nem akartam megsérteni a lelkes hölgyet, aki nagyon örült a vásárnak. Első nap, reggeli után megkértem, maradjon velem, ne bújjon vissza a szobába egyedül. Lelkesen mutattam neki a mézeskalács házikó fotóját. *Ezt fogjuk majd készíteni.* Könyörgő szemekkel rám tekintett, s én értettem. Hangtalanul elengedtem, mert abban a pillanatban tudatosult bennem először, mint nő és anya,

hogy nem a nyelv harsogásán keresztül fogom megtalálni. Ezek után igyekeztem úgy tenni mindent, mint az elmúlt évek decemberi hónapjaiban, nyugodt szívvel készültem a közelgő ünnepre, megteremtettem a meleg otthon varázsát a tél hidegében, és a fény erejét a sötét délutánokban. Segítségemre volt István nyugalma, türelme és bizalma bennem, a nőben és a formálódó anyában. *Jól alakul!* - biztatott csendben az esték kételytől hullámozó sötétjében.

Következő reggel türelemmel szitáltam a lisztet és a porcukrot egymásra, ahogy nagytól tanultam. Ez a különleges, ritmikus hang felkelthette kíváncsiságát, mert megállt az ajtóban, várt, majd a jelekre felült a székre. Láttam megmozdulni az orrát a fahéjas méz illatán, s mikor elfordultam fűszereket keresni, a tükörből figyeltem, hogy emeli kicsi mutatóját az asztalra szórt liszt fölé. Ahogy megfordultam, ijedten visszahúzta magát, Óvatosan rajzoltam én is a lisztbe egy mosolygó pálcikakislányt, de nem folytatta, csak nézett. Lassan elkezdtem összedolgozni az anyagokat, s ahogy gyúrtam, egyre erősebben járta át a konyha levegőjét a szegfű és a gyömbér illata. Mereven és csendben figyelte ujjaim tésztába süllyedő, majd tenyerem alá gyúró ritmikuságát, az ismétlődő mozdulatok varázsát. Leszakítottam egy darabot, elé tettem mosolyogva, majd elfordultam. A halk szöszmötölő hang jelezte, hogy próbálkozik, forgatja, kézbe veszi, talán meg is szagolja. Visszatérve szelíden megfogtam kicsi kezét a tésztán, hogy együtt folytassuk, érezzen rá a mozdulatokra. Ijedten el akarta húzni, de kérlelő tekintetemre meggondolta magát. Engedett.

Másnap reggel már mellettem maradt, a széken ülve várta, mi fog történni. Nyújtottam, formáztam és sütöttem, szemem sarkából pedig figyeltem a kiszóródott lisztbe formálódó kusza, értelmetlen rajzokat. A házikó készítésének harmadik napján, a decemberi hóra simuló reggel napfényében hárman kezdtük a díszítést. Istvánnal mi mosolyogva, ő csendben, de mindenki figyelmesen. Majd összeraktam a szétszórt részeket.

Most, hogy a házikó a fenyő alatt pihen, úgy érzem, megpróbálkozhatok egy kérdéssel: *Anna, tetszik?* Meglepődve figyelem magam, mennyire ösztönösen jött a név, s az ő arcára az első mosoly. István ízlelgeti benne a hangokat, *Anna, Anna*. Lassan ő is kezdi érteni, óvatosan ejti, finoman birtokba veszi az új nevét. Előbb esetlenül, majd egyre magabiztosabban, de szóval megteremti önmagát, hogy karácsony estéjére megszülessen Anna.

Vilcsek-Kovács Réka

Álomból a valóságba

Mindig vágytam egy bátyra. Te voltál az? Kék szemekre. Neked az lett volna? 14 éves volt édesanyám az abortusz idején. Én egy hónappal és egy nappal a huszadik születésnapja után születtem meg. Láttam a helyed az anyaméhben. Hallottam a *Vangelist* az esküvőn. Miért nem voltál ott?

1944-ben járunk.

Egy éjjel arra ébredtem, hogy srégen szemben, a Zsófiék telkére becsapódott egy szovjet bomba. Lőgyakorlatoztak az Erzsébetligetben tanyázó katonák, a felszabadítóink. Hangosan és lassan ment végig a katonai autó az utcánkon. Részeg katonák ordították ki belőle, hogy ‚szpáty’. Szorítottam a szemem, hogy aludni tudjak, de nem jött az álom.

Másnap este valaki a kovácsoltvas kapunk előtt matatott egy gépezettel, amiből élénk kék zsinórok lógtak ki. Az ablakunkból figyeltem őt és a háttérben várakozókat az autóban. A férfi elfutott, és hirtelen nagyot dörrent a szerkezet, az ablaküveg szilánkosra tört az arcom előtt, a vaskapu kidőlt és lassú, öreg leheletével elfeküdt a poros úton. Nevetve ugrottak le a platóról a férfiak. Én sietve, véres arccal futottam nagyapámhoz, és bevittem a legkisebb helyiségbe, a wc-be, majd a többieket kerestem. Édesapám, édesanyám és öcsém már kint álltak az előszobában, melléjük álltam, és figyeltük a teraszra érő katonát. A férfi ugyanolyan műszerrel babrált, és ismét a kék madzagokat láttam. A húgom ez idő alatt épp a hátsó házban volt, ami akkor cukrásztermelőként üzemelt, mivelhogy apám cukrászmester. Egy kis arachisért ment a vacsorához, amikor meghallotta a robbanást. Az egyik tolóajtós, rozsdamentes szekrény alsó polcára feküdt, és magára húzta az ajtaját, ott bújt el. Félttem, hogy elég ideig várjon. A nagyapám alig bírta állni, csak a szűk falak tartották őt két lábon. Láttam, hogy most fog robbanni, tudtam és éreztem, hogy jön, és ekkor felébredtem.

Minden reggel a buszon zötyögve hallgatom a monoton rádiót, ugyanazt a hajráfos fiút látom a Fogarasi úti buszmegállóban, ahogy cigarettáját bénán fogja vékony ujjai között és homlokán mélybe szaladnak a ráncok.

Bámultam hosszasan a metrón velem szemben ülő csendes fiatalembert, aki

egy unalmasnak tűnő földrajzkönyvet forgatott a kezében és néha-néha csodálkozván felhúzta egyik szemöldökét, mintha flörtölne a szavakkal.

Bámultam, mert kíváncsi voltam, hogy milyen lelket takar a szeme. Görbe orrán lévő informatikus szemüvegén keresztül próbáltam vizslatni. Nem tűnt fel neki, hogy illetlenül nézem, vagy nem zavarta. Felnírt, barna, göndör haja lazán esett homlokába, és már izgatottan vártam, hogy felnézzen rám. Épp leszálláshoz készülődött, ahogy én is, amikor rám pillantott, és végre megkaptam fókuszát. - Zöld! - mondtam magamban csalódott közömbösséggel. - Koszos, lápzöld! - még csak nem is a tiszta, szép fűzöld... Majd felálltam, és új szemek után kutatva törtettem előre.

Minden reggel, mikor feljövök a metró búvös, sötét alagutjából, és ellenállok a mozgólépcső feletti erős ventilátoroknak, ugyanaz a kedves, barna szemű fiú vár, és a szokásos fagyos kezekből kiveszem a napilapot. Tompán hallok, ahogy még mindig buzgón *„jó reggelt”*-et kíván, bár tudom, hogy jó ideje ott áll, és az ébrenléte óta már több, mint egy jó reggel eltelt, én is viszont kívánom neki.

Az asztalomnál ültem, és akkor felsírt fejemben a hegedűszó, és óvatosan követte a zongora lágy, körkörös skáladallama, az ujjaim alatt éreztem a billentyűket. Az üres lapomról gúnyosan bámult vissza a fehérség.

Demeter Adél-Hajnalka

A nagy szivárvány alá

Egy augusztusi estén két kislány játszott a tengernél, amikor a víz egy elszíneződött üvegdarabot sodort a partra. Kicsit sárgás volt a naplementében, de ahogy egyre jobban elsötétedett az ég, az üveg teljesen beleveszett a többi partra mosott szemét közé.

Halvány szellő kapott bele az alacsonyabbik kislány kócos és vöröses hajába, a másikat pedig jól összeborzolta. Laura, a nagyobbik, pufók ujjával igyekezett lelapítani a vékony szálat, és rózsaszín pöttyös hajpántjával próbálta újrafogni a frizuráját. Csinosnak érezte magát amióta csak hazatért az apukája. Kapott tőle új ruhákat, színes és mintás zoknikat, meg olyan finomságokat, amiket itthon nem lehet beszerezni. Sőt, még két vékony képernyőjű tévé is volt a csomagtartóban, amik közül az egyik majd biztosan az ő szobájába fog kerülni, a másik pedig apáék nagy franciaágyas szobájában lesz, ahol anya szokott aludni. De azt is tudja, hogy a fekete Audiban valahol van még egy olyan ajándék is, amit egészen karácsonyig nem fog megkapni. Valójában ez izgatta a legjobban, mert tudta, az csak az övé.

Valahányszor a papája hazajött, mindig kellett vinni egy kávéval és szép dobozba csomagolt bonbonokkal megtöltött szatyrot a tanító néninek, minden más édességből pedig néhányat az osztálytársaknak. Bosszantotta, amikor anya azokon a reggeleken, az iskolába indulás előtt kinyitotta a mikró feletti szekrény ajtaját, ahol a buborékos csokoládét, a pattogós cukrot meg miegymást tartják. Laurának már az ajtó nyikorgásától összerándul a gyomra, és azt érzi, hogy azonnal el kell szaladnia a vécére, pont úgy, mint amikor tudja, hogy a tanító néni az első órán fogja kikérdezni a román szavakat. Szomorúan megy ilyenkor mindig az iskolába, csalódottan bámulja az ide-oda himbálódzó műanyag zacskót. Azon morfondírozik, hogy bár betiltanának végre minden létező műanyagot, és akkor már nem lenne, amibe anya elsüllyessze az otthoni édességeket. Ezért összeráncolt szemöldökkel koncentrált, hogy minél jobban tudjon visszaemlékezni arra a természettudomány órára, amit egy alacsony, pufók néni tartott még másodikban a környezetszennyezésről. Menő bemutató volt,

csak éppen akkoriban kapott egy vagon színes filctollat aputól, és muszáj volt mindenféle krikzkrakszokat rajzolgatni velük a padra. Egy nagy szívárványt, alatta fákkal, tisztással, medvével.

Viszont, amikor összeráncolt szemöldökkel ingatja a fejét, bámulva az ősellenségnek pécézett szatyrot, mindig bűnbánatot érez emiatt. Ilyenkor mindig elkezd szűrni a mellkasa és kicsit újra kavargatja a gyomra, mert hiába koncentrálna olyan erősen, mégis mind csak az a szegény néni jut eszébe, aki olyan kedves volt és mégsem figyelt rá senki. Sőt, amikor kiment az ajtón, a fiúk még jól ki is röhögték a hónalja alatt átnedvesedett blúza miatt. Folyton megszegyennülten érzi magát, valahányszor ez eszébe jut, akárcsak vele csúfolódtak volna. Ettől pedig az ő hónalja is megizzad a meleg, kék kabátja alatt, amit igazából gyűlöl, csak anyja erőlteti rá folyton. Pedig ő inkább megfázna, csak felvehesse a tavaszi, csinos kis ballonkabátját, amiben olyan felnőtt és magabiztos.

Persze előbb-utóbb, végül is odaérnek az iskolába, és Laura már semmit sem tehet az ellen, hogy a tanító néni szétossza az édességeket. Néha anyja még vissza is fordul az ajtóból, és szól, hogy neki hagytak otthon még eleget, adjon a tanító néni inkább a többieknek. Ilyenkor nem kell szaladni a vécére és a mellkasa se feszít, csak nagyon melege lesz, és hirtelen olyan dolgok kezdenek járni a fejében, amik máskor nemigen. Meg is lepődik, hiszen nem is tudta, hogy még emlékszik rájuk. Mondjuk arra, amikor Sipos Julcsika fellökte valamikor az óvodában, Bálint Kati azt mondta, hogy csúnya a szoknyája, vagy Elena hangosan kinevette, amikor nem tudta elkezdni a *Pagină dintr-o carte de istorie* második szakaszát.

Ilyenkor újra zúgni kezd a fülében az ezt követő nagy csend, ahogy mindenki némán bámulja, és várnak valamire. Hogy lépjen, bizonyítson, de neki egy hang sem jön ki a száján. Csak a tanító néni lesi mindhiába, aki a krétával kopogtatja egyre mérgesebben a katedrát. Ekkor már csak azt tudja, hogy anyja majd milyen csalódott lesz, amikor hazamegy piros pont nélkül, talán még kiabálni is fog, és benne pedig kavargatni kezd a bűntudat. Lehet, nem azonnal, majd csak éjjel, de összeszorul a szíve, valahányszor erre gondol. Legszívesebben világgá menne, csak ne kelljen anyja elé állni, szégyenkezni, izzadni. Ilyenkor sírni lenne kedve, és kiszaladni oda a tisztásra, a szívárvány alá, a medvéhez. Elbujdosni, egyedül lenni.

Árulónak érzi anyát. Meg apát is azért, mert mindig vele hagyja. Persze, mégis jobb, hogy csak anyja van itthon, milyen is lenne mindkettővel... Lehet, hogy akkor apa is elkísérné az iskolába, és már kétzacskónyi édességet vinnének magukkal.

Persze, azért elkezd ábrándozni arról, hogy milyen is lenne ezután már csak egyedül. Ha azt vehetne fel, amit csak szeretne, és senkivel nem kellene osztzkodni. Igazából tudja, hogy ez lehetetlen, még ha rá is szánná magát, akkor sem tudna elszökni. Hiszen anya folyton otthon van, és valamit tesz-vesz a konyhában, ruhát tereget, vagy telefonál a nagyival. Azonnal észrevenné, hogy felvette a ballonkabátot délután, amit csak ünneplőnek használhatna. Már pedig ő képtelen lenne a puffos kabátban meglépni otthonról, az nem is lenne igazi szabadság.

Mégis gyakran gondol erre, és egy fehér papírra próbálja megrajzolni azt a kacsaringós utat, amit minden akadály legyőzésével tenne meg. Végiggyurulna az előszobai szőnyegen, majd profi lopakodással jutna el az ablakig. Persze előkészítene erre már mindent. A konyhai parkettát jól bekenné ragasztóval, hogy ha ne adj' isten anya észrevenné az akciót, akkor jól odaragadjon. Az ablak alá tenné a trambulint, hogy ha bármiféle kockázat állna fenn, akkor az emeleti teraszról könnyedén ki tudjon ugrani. Igaz, soha sem használta eddig még, hiszen félt, hogy kitöri a nyakát, vagy kiugrik alóla a gumi, apa pedig drága pénzért hozta, nem éri meg szórakozni. De ezt követően szabad a pálya, már csak a szomszédoknak nem szabad észrevenniük, de mivel Laura már nem olyan kicsi, és egyedül is eljár a boltba kenyeret és tejet venni, így ez sem tűnne fel senkinek, hacsak a padlóhoz ragadt anyu nem próbálja meg elérni őket telefonon. Ezért Laura majd a házi telefont is magával viszi, hogy véletlenül se kerüljön kézbe, de azért még a mobilt is elrakja, amiben névre jegyzett telefonszámok is vannak, hogyha mégsem lenne minden olyan, amilyennek tervezte, akkor tudja azért elérni az otthoniakat.

A két kislányra lassan már rá is esteledett. Üldögélnek a parton, vizes és homokos ruhában. Az úton jövő-menő emberek elmosolyodnak a tétlenségükön, arra gondolnak, hogy kilógtak otthonról, most meg már félnek haza menni. Laura és Elena nagyon éhesek, meg egy kicsit félnek is a sötétben. Arra gondolnak, majd csak megszokják ezt is, amúgy is sértené a szemüket a túl nagy fényesség. Aztán egyikük a kis sárga táska után nyúl, abban van minden vagyonuk. A hátizsákából elfogyasztották már a mézespogácsákat, meg a szívószálas Tedi-üdítőket, így már csak néhány darab eugénia, meg két kis blúz, egy jégernadrág és legalább négy pár nélküli zokni maradt a tartalma. Persze ott kellene lenni még a Lauráék házi telefonjának, sőt a mobilnak is, amire most már mindketten egyre többet gondolnak, de amikor kiborítják a táskát, csak a kekszek gurulnak szét a homokban, és szinte már hallani is a sirályok hol-

nap reggeli örömhahotáját. De Laura és Elena nem nevetnek, sírásba kezdenek, egyre jobban félnek. Ha tíz-tizenöt évvel idősebbek lennének, most talán a tengerbe fullasztanák magukat, vagy lopnának egy másik mobilt, de az is lehet, hogy szégyellnének már mindezek után haza menni, de meghalni is. Inkább átszöknének a senki földjén, jobbnak látnák elbujdosni, egyedül lenni. De Laura és Elena még nem ismerik az efféle felnőtt módszereket, eszükbe sem jutna ilyesmi. Tudják, hogy mindketten elég közel laknak ahhoz, hogy haza mehessenek, csak éppen a túloldalon álló öreg kóbor kutyától félnek nagyon, azért ilyen tanácstalanok.

Laura és Elena másnap reggel a saját ágyukban ébredtek. Valójában csak egy fél órával ültek tovább a parton, mint amennyire kiengedték őket, és nem is szöktek meg, csak hát tudjátok, gyerekek, össze-vissza képzelegnek mindent.

Török Boglárka - Elixír

Mesterséges esőben ázol,
pucéran csillogsz a fényben.
Nem rohansz sehova, csak
hallgatod a fürdő akusztikáját.

Neked feszül a forró pára,
csepp ujjak karcolják
tested szövetét. Hajszálaid
terelgetik lenyomatukkal.

Könnyed habtömeg
csúszik le az ember
alakú vízicsúszdán,
a lefolyó mélyére.

Pokoli hideg marja
libabőrösre pórusaid,
törülközőnek hívott
rongyaimmal száradsz.

magammal álmodok egy ideje
önmeghasadás egy keret nélküli testben,
próbáld kimondani többször ugyanazt a szót,
kényszerszerű hangok lineáris csapkodása
így kell elképzelni az álmokban a mögöttes tartalmat
a visszatérő elemek ugyanolyan szürkék,
mint az együttélések szobahőmérsékleten
egyszer úgylis bekövetkezik a hűlés
s onnantól csak magad térsz vissza

Moldován Adrienn

És jó

Eltelik az idő a sok semmivel, és jó.
Az illatod az emlékeimben és egy lenyelt mondatvég.
Az eső s a por ellepte, fedelét is feltette már. Rég.
De még suttognak a fák, s lépnek a faágak, és jó.

Felemészt a köd szaga, a csípős hideg harmat, és jó.
A hangod a fejemben, mint őrült zene, bolondos dallamok...
S te vagy csőrike, sárga, mint a napsugár, várok.
Majd észbe kapsz, hogy fáj, és hiányzom, de már máshol vagyok. És jó.

Hajnal van megint, de jönnek a szavak, leírom, és jó.
A cigaretta, mely megfojt, mégis életet lehel belém.
Te is ilyen vagy, ugyanúgy fojtogatsz, te rém...
Legszebb rém, kit valaha láttam, már tudjuk, hogy kopott, sárga, de mégis
fénylik. Elképzelem. És jó.

Fáradtan ébredek, fáj a fejem. Iszom egy pohár vizet. És jó.
A buborékok belőle egyenként, apró szemekként merednek rám,
Kérdőre vonnak, miért nem aludtál? - rosszabb vagy, mint anyám.
Kimondtam, íme, beszélek a buborékkal, bolonddá tettél, elvetted eszemet.
És jó.

Tímár Zsolt

Hogyan kezdődött és mit jelent most...

Papírra vagy telefonjegyzetek közé írt
Betűk, szavak és mondatok;
Hangsúlyos és hangsúlytalan szótagok,
Együtt, összerakva
Rejtett gondolatok.
Kisebb-nagyobb lélekdarabok.
El lehetne gondolkozni azon,
Hogy melyik szótagok a hangsúlyosok
Vagy épp hangsúlytalanok.
Egy valami azonban biztos:
A sorokba beleírt gondolatok azok,
Amik igazán súlyosok.

Mindegyiknek van valamilyen szerepe,
Mindegyik a tollat ragadó egyfajta lelki vetülete.
Lehet, hogy írás előtt
Az illető csendben rakta a gondolatait össze,
De az is lehet, hogy épp ez a csend volt az,
Ami belülről szétszedte.

Senki sem látja ezt,
Senkinek se mondja.
Vajon a fájdalmat kezeli vele, vagy csak az időt pocsékolja?
Ő úgy érzi, ez több, mint terápia.
Ez szenvedély, s talán a szerelem
Egyik sajátos fajtája.
Ami az embernek úgy ad,
Hogy közben el is vesz;
Kíród magadból a fájdalmad
És máris minden kicsivel könnyebb lesz.

Soha nem gondoltam,
Hogy egyszer ekkora szerepe lesz.
Eleinte azt hittem
„Néha rövid időtöltésnek majd jó lesz.”
Aztán, szép lassan
Egy megmagyarázhatatlan dologgá kezdett válni;
A legnagyobb gondok közt
A legtöbbet kezdett
Elsősorban magamból magamnak,
De magamból másoknak is adni.

- Versírás.

Nélkülem a minden semmi,
nélkülem a lét is ennyi :
létezni csak, de nem lenni.
Félelmetes sötétséget hagy hiányom,
a szikrát, a tüzet, az igazat én hányom.
Valóságért némaság a jutalmam,
minden élőknek van hatalmam.
Vak bőrébe bújva,
a levegőt nem kifújva,
váltva magad szerepeddel,
tartalak meg külső szemmel,
reményben és szerelemmel.
Az élet maga vagyok,
a Nap és a csillagok.
A Hold vagyok és a remény,
minden nappal az enyém.
Az értelem én leszek,
árnyékot visszafelé vetek.
Isten vagyok, ember és állat
és minden gyémánt, ki téged áztat.
A fény vagyok maga,
de fényként csak egymaga.

Kacsó Anett

Ugorjak?

Magas palánkról ugrunk egymásba.
Három helyett a tisztelet szóra ugrunk.
Bárányfoltos nadrágomon végigsiklik a sercegés.
Ha meggyullad, az ugrás következtében kifröccsenő vízzel oltjuk majd el.
Közben beszélsz,
Mondataid kiakasztom a falra, a képek közé, hogy azokat is együtt szerethessem.
Nevetéseink összekoccannak akár a fagyasztóban hagyott sörösüvegek.
Nem vetted észre, hogy egész este kötöttél,
piros és zöld selyemgyapjú várat,
ahol felhúzhatom a kaput, hogy ne jöjjön be
a rossz.
Nem akartad kinevelni belőlem a gyermeket.
Szeretem.
Csak engedted, hogy játsszon a palánkon és vigyáztál, hogy ne fájjon az esés.

nyelvem alatt
ribizlibokorból
raknak tüzet
hamis vajákosok

a füstben
a némaság bölényei
vágatnak
megrepedt íny
felpattogzott fogzománc
jelzi útjukat
bundájukba ragadt
piros bogyók robbannak
felettük már szürkülődik

szájpadrásomon
feketerigók éneke
hasítja fel a húst
bomlik a lágy szövet
pattog a rózse
kikelet

Máté Dorka - Kád

Uraky Noémi

Kötelező elmúlás

minden nap megszámolom a szeplőidet
csak hogy másnap újra elfelejtsem
idegenként tekintesz rám
és zavartan körbemosolyoglak
a múlthéten említettél valamit
ezen gondolkoztam, amíg a hajszáladat szedtem le a kabátomról - töve ősz már
félszavak
kettes keserű
töredezett hajszál a kezemben
még mindig gondolok rád
de már nem ugyanúgy
már nem ugyanúgy

dobogón lévő hangszerarzenál
hangja hatol hallójáratomba
impressziócsseppek által keltett
emóciórezgés tengerben
ambivalens húrok között
találtam harmóniára

Mercz Mónika

Pügmalión

Pügmalión imádkozott
Térden állva, s lenéztek rá.
Élő lett Álomképe,
Immáron Valóság.
Lelépett a talapzatról,
Rálehelte csókját,
Majd elindult Pügmalión kezével gyúrt lábán.
Fáj.
Őrjítően fáj,
Hogy Álomképet csodált, mi sosem lett Valóság.
Hisz addig volt övé, míg nem volt igazi.
Saját teremtménye sem tudott mást, csak őt elhagyni.
Játék volt, s most a szobor él.
Pügmalión szíve kővé dermed, s nyomja mellkasát.
Nem bánja meg, hogy szerelme szabad,
De ősz tincsei a világot eltakarják.
Ráncok barázdáin elvesznek a könnycseppek,
Majd távolodó sziluettet nézve Pügmalión a talapzattal egygyé lesz.
Örökre elhallgat, megkövülten áll, s mintha még maga mellett érezné...
Senki nincs a világon, ki imádkozna Pügmaliónért.

Bóna Friderika

TÖMÉNY ÁTLÁTSZÓ

Ma nem adtak ásványvizet a kávémhöz, az újságtartó is üresen volt letámasztva a fal mellé, még csak egy „szevasz”-t se dobott oda a pincérnő, mikor beléptem, mert el volt foglalva a szaladó combfixének lakkozásával. Leültem hát a szokásos helyemre, de nem értettem, mi ez a hangzavar, mi ez a rongyos társaság a négyesnél, ahol a Doktor úr szokott ülni. Sört kérnek, pedig itt maximum vörösbort kaphat az ember, ha épp nem Margit van a pult mögött, aki egyszerűen átküldi a részegeseket a sarki hörpintőbe, holott ő is laposkát tart a retikülje legalján, pontosan úgy, ahogy én az íróasztalom duplafenekű fiókjában, bent az irodában, ahol a tizennégy órás siktám alatt unalomból szürcsölgetek. Hol van már a Doktor úr, miért nem működik a laptopom, miért nincs nálam a gyógyszerem, miért ülök itt egyedül, egyedül...ül..., de legfőképp, miért adnak ki sört? A rongyos banda régen továbbállt, lassan éjfél, én a hatodik kávémat iszom, a busz elment, az utolsó optimális villamos pedig 10 perc múlva ér ide. Gyorsan írtam egy rövid üzenetet a szalvétám szélére, bedugtam a sőtartó alá, nem, tényleg nem kell a számla, és kirohantam. Majd néztem a hetest, néztem, ahogy közeledik, épp a megfelelő lendülettel akartam eléugrani, ugrani...ni, már majdnem elrugaszkodtam, de csak azt vettem észre, hogy a Doktor úr visszahúzott, és átnyújtotta a buborékos ásványvizet.

Finta Viktória

Kilengés

Hideg van az autóban. Csukott szájjal böffent, végre hat a szóda. Kicsit szédül, de nem nagyon.

Hogy összejöött megint. Kár, hogy ilyen rohadt kényelmetlen az ülés. Ütközésig hátratulja, de nem segít sokat.

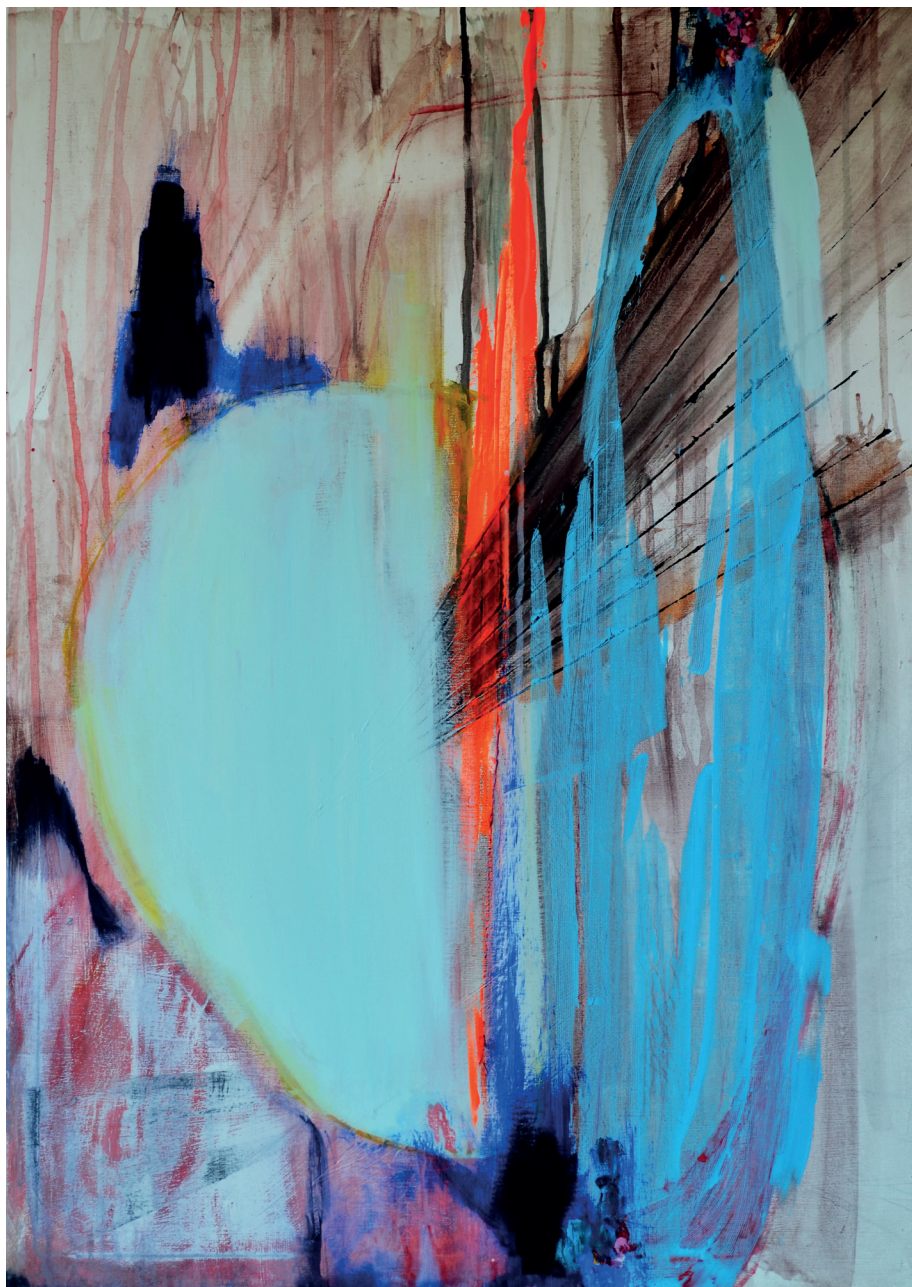
Faszom ebbe az idiótába, hogy máris kidőlt. Amúgy sem bírja a piát, de most be is keverte, hogy még gyorsabban és olcsóbban üssön. Utolsó este van, spórolni kell. Biztos megéri, hogy éjfélkor már ott fetreng a faházban szanaszét vetett tagokkal. Csak akkor hallotta meg a horkolását, mikor levágta a csajt a használt pólókkal telehányt ágyra. Újra kellett tervezni, de gyorsan, mielőtt elveszik a helyzetből a spontaneitás, és nem marad benne más, csak a szorongó nagyon-akarom. Meg sem próbálta felkelteni és kizavarni a haverját, tudta, ebben az állapotában nem érdemes. Megragadta a lány kezét, és elbotladoztak a kocsig.

Ez a privát szféra helyzeti maximuma. A színpad környékén táncolnak, a bár-pultnál vedelnek, a bokroknál hánynak. Mindegy, jó ez így, csak ne lenne ilyen hűvös. A vetkőzés szinte kényszeres áldozat, amit a cél érdekében be kell vállalni. A friss levegő kicsit átszellőzteti a fejét, kifúj belőle kétbecheryni páráit. A táncterről tompán szűrődik a parkolóba a Raszputyin. A lány már lekapott mindent, remélhetőleg majd megtalálja a bugyiját a kézifék alatt. Izgatja, de nem sokáig, nem kell itt körülményeskedni. Feljebb ül az anyósülésen, nagy csapkodás közepette kinyitja a kesztyűtartót, kikapja a gyűrtött csomagolást, feltépi. Miközben ráül a lány, az arcába néz. Nem is olyan szép. Míg kellett volna magát a reflektorok fényében, nem ilyennek látta. Megcsókolja. Érti a Jäger ízét a szájában. Csukva hagyja a szemét. Halványan felvillan a tudatában, hogy ezt holnap megbánja. Mintha máris másnap lenne.

Gyors orgazmusa rántja vissza a valóságba. Kicsit kijózanodik, érzi a saját izadságszagát. Egymás vállába hajtják a fejüket, megpihennek. Hol lehet a másik haverja? Az első fél óta nem látta. Mekkora balfasz! Megkérte, ha részegen meg akarna kúrni valakit, ne hagyja. Erre most ott van, ahol a part szakad. Felöltöznek, elkíséri a csajt a sátrához, mintha úriember volna. Egy idegen bandától lejmol cigit, pedig máskor nem szokott. Holnap még be is kell pakolni.

Unlak csupán,
nem vádirat,
s ha szókalap
felém, Úrfi,
a láttazat
sürgönyve szót,
s anno mundi
görögteti
a lápirót,
egy lencse, jaj,
s csarnok vacog,
hisz úha, szúr
a lencserész
és félreszel,
kis hártyaér,
dörzsárium,
nem én, ugyan,
csak unva-
jer, fész-
buzgalom,
hogyan szemlegel.

A türköz kép,
mily könnyű már
az én diám
párcentijén,
elmúlt a vád,
nem bír a kéz,
de irokén,
a sok becsér,
s reng, nem suhan,
a győzi kék
már extra-highs,
s elmute-i fin-
torog persze épp,
mind unva még,
csak szótolat,
és néha szól,
nem én írom,
de vádirat:
seenes, uram,
pontpontosol.

Mihucz Kitti - *Narancs alkony 2*

1

fürkészlek, ahogy a tóban a csillagok
rám nehezedik a krétahold
szelet hordó nyarak
zsebében újraálmodok

2

kifut csónakod alól a Sajó
horoghintán dobog egy amur-szív
veled leszek amint havas lesz a kert

3

dal vagyok
az akácfa ágán várom
a felém repülő varjúfelhőt
- szabad-e a költőre várni?

Malá Viktória

Át a Láthatatlanon

Először

egy őszi napon mutatkozott be nekem.

Nagy tömeg gyűlt körém, én mégis csak rá figyeltem.

Erős szorítással köszöntött.

Beköltözött hozzám.

Napokig nem vett figyelembe,

De éreztem a jelenlétét.

Néha az éjszaka közepén benyitott a szobámba.

Az ágyamba feküdt

Erősen ölelt magához.

Elviselhetetlenül szorított.

Alig kaptam levegőt.

Ma már egyre ritkábban jön.

Ma már nem lepődök meg, ha benyit.

Csak hagyom, hogy öleljen.

Jól ismerem őt.

Tudom

Utoljára

Sötétben jön majd hozzám

Nem lesz velem egy lélek sem

Mert azt, tudom, nem tűrné el.

Csak magának akar.

A legerősebben ölel majd

Mint addig még soha.

Jéghideg csókot lehel a számra.

Gyakran

Gondol arra a csókra.
Talán dühöng is majd, hogy
Nem élvezem
Nem ellenkezem
Nem félek tőle.
Hagyom.

Tudjuk mindketten, hogy túl sokáig
Egyik a másik mellett nem lesz meg.
FEL AKAR FALNI.
És fel is fog.
Mert erősebb.
De amiben én vagyok, abban ő láthatatlan.
És ha felfal, én oda megyek.
Ő hűtlen lesz hozzám.
Nekem ő marad az egy.
Ő nem telik el velem.
Én pedig átmegyek
A Láthatatlanon.

1.

Neked a szív

Mit jelent?

Élő vagy

megkopott emlék

Életem veled már csak egy

Lefejezett

Fejetlenség

Vessző,

2.

Szavad

Már csak egy mogyoróbokorból

faragott pontatlan

Pontosvessző;

3.

Nálad a vár ige

Vagy főnév?

Élő vagy

megkopott emlék

Bennem még a mellékneved is

Befejezett

Fejezet

Pont.

Ötödik alapízként olvad a számban létezésed.
 Esténként belülről éget,
 s ezt elmondani nem lehet.
 Így, kódolva írnám le értékeidet,
 de kitörölted kettes számrendszeremet.
 Semmivé lett,
 mi egykor tán egyesekkel telve létezett,
 s hiába konvertálom át:
 a semmi semmivé lesz.
 Úgy érzem, már nem lehet,
 mégis sorba rendezném érveimet,
 de mikor összeadnám,
 te kivonsz engemet.
 Akkor végtelenné generálom az érzéseket,
 s talán..., talán így...;
 ez a rendszer nem bírná ezt a terhet.
 Nem értem, miért küldesz
 vonásaid közt félmosolynyi jeleket?
 Az egyenlet a hibás, vagy a szeretet?
 Szintaktikai hibát vétesz lépteiddel felém,
 és tekinteted szemantikája sem az igazi már.
 Lefuttatod ölelésed, mely mindig oly gyöngéd.
 Hibátlanul meséled,
 randomizált életed:
 milyen parancssor jön még?
 Csavart érpáraidat a hajadban futó
 egyenes szálak leárnyékolják,
 s gyermeki léted kódját
 a bokádra programoztattad.
 Bárhogyan is írom meg metódusomat,
 az eredmény mindig te vagy.
 Aztán kivételek sora dobódott,
 más lett a protokoll.
 Hozzá(d) férni már nincs jogom.
 Istenem, bár lenne hozzá(d) kulcsom!
 Átkódoltál,
 tudom.
 Ha egy nap majd dekódolnál,
 hagyom.

Két versről jutottál eszembe
és nem hagyott nyugodni gondolatod.
Most éppen Veled vagyok tele
És ürességemben is rajtad agyalok.

Urrá vagy rajtam, mikor Radnóti bókol
S lángra lobbanok újból és újból.

Te vagy a reggelem, az a nyíló virág
Akire menten rácsodálkozik, ki lát
Te az estem is vagy, hogyha elalszom
Utolsó csókom arcodra hullajtom.

Csókokat lehelek lelkedre, csókokat mindenedre
Életem alkonyáig szívem a kezédbe.

Ha már nem dobog, elmegyek
Kezedből az Istenke kezében leszek
S egyszer majd, ha a Tied is útra kel
Egy tenyéren találkozik a lelked lelkemmel.

Pál Erik - *Honeyday*

Bese Bernadett

Egyetemi feladat

A határidő nagy mûzsa – szokták mondani. Mondjuk, már másfajta mûzsának is örülnék. Amikor bejelentkeztem a kreatív írás kurzusra, azt hittem, hogy ez nagy móka lesz, ingyen kredit. Hát, nem nyert. A sok elolvasandó novellával még nem volt bajom, eddig is sokat olvastam, és volt néhány tök érdekes közöttük, és sikerült találni néhány érdekes szerzõt is, akik még jó pár hónapra ellátnak olvasnivalóval. De ez a beadandó úgy hiányzott, mint púp a hátamra...

A feladat „egyszerű”, január végéig meg kell írni egy regény szinopszist, tokkal-vonóval. A tanár ezerszer elismételte, hogy szeptembertõl ki kell találni egy regényötletet, és összehozni róla egy oldalacskát, csupán ujjgyakorlat. Neki lehet, hogy az.

Az üres lapnál ijesztõbb csak egy dolog tud lenni, amikor már a harmadik oldalt írtad tele ostobaságokkal, abban a reményben, hogy igazgyõngyöt találsz a káoszban. Nem nyert... Ennyit József Attila automatikus írásáról.

Olyanról írj, amit jól ismersz. Na, akkor vegyük sorra: egyetem, szenvedés, vizsgaidõszak, online oktatás, a covid miatti szívás, frusztráció, szorongás, jövõnélküliség – ilyen szó talán nincs is!

Idegesen pillantok az órára, már csak négy óram és tizenkét percem maradt leadni, vagy megbukom egy választható, egykredites tárgyból. Új stratégia: főzök fél liter kávé, mellé egy tábla csoki, és addig fel nem állok a szék-bõl, amíg el nem küldöm ezt a vacakot.

Maradt három óra és ötvenegy perc.

Miután a negyedik ötletem töröltem ki néhány sor után, rémülten nézek az órára, már csak 52 perc maradt. Egyre ingerültebben mantrázom magamnak, hogy olyanról írj, amit jól ismersz.

És a mûzsa ekkor csókolt homlokod!

Cím: Egyetemi feladat

Műfaj: pszichológiai (abszurd) kisregény

Szereplők:

Nagy Zsuzsanna, ötödéves angol nyelv és matematika szakos tanárin. A választható tantárgyak közül felveszi a kreatív írás kurzust, mivel szeret olvasni és könnyen megszerezhető kreditnek tűnik. A tantárgy teljesítéséhez egy regény szinopszist kell megírni, a lány úgy érzi, képtelen rá, nincsenek ötletei, túl nagy nyomás a koronavírusos online oktatás közben ezzel foglalkozni a sok egyéb feladat között. Az utolsó pillanatig próbálja megírni a beadandót.

Mellékszereplők:

Evelin – hűg, közös szobában laknak, nem érti, mi olyan nehéz ezen, nem tesszik neki, hogy az éjszaka közepén is ezzel szenved még a nővére.

Anna, Éva, Kriszti – barátnők, ők is erre a tárgyra járnak, de már rég leadták a beadandójukat. Egy-két óra alatt összezsápták, már rég túl vannak rajta. Nem értik, hogy Zsuzsa miért szenved ezzel annyit.

Cselekmény:

Zsuzsa szorgalmas diáklány, mondhatjuk, hogy maximalista. Szeretne egy igazán jó ötlettel előállni a kreatív írás kurzusra. Többször is nekifut, de folyamatosan elégedetlen, és mindig kitörli, amit írt. A barátnői már mind elkészültek vele, és elmondásuk szerint nagyon könnyű a feladat, neki egyszerűen mégsem megy, ezért a többi feladatára és tárgyára koncentrál.

A cselekmény bonyodalma ott csúcsosodik ki, amikor már csak egy napja van leadni a szinopszist. Minden vizsgán túl van már, a legnehezebb matematikán is, még az átlaga is egész jó, ösztöndíjra is számíthat, csupán ezt az egy akadályt kell megugornia, de nincs ötlete. A szorongás és a pánik teljesen eluralkodik rajta. Már túl van néhány bögésen, apja tanácsára egy felesen is. Kétségbeesetten nézi végig a régi jegyzeteit, ötleteit, keresi azt a bizonyos igazgyöngyöt. Számolja vissza a perceket. Már látja maga előtt, hogy emiatt mindent elveszít. Egyre rosszabb és rosszabb állapotba kerül. Elérkezik az utolsó négy óra. Muszáj megoldást találnia.

Aztán, mint egy szikra, a múzsa csókja végre megérkezik, de már csak kevesebb, mint egy órája van rá, így hát beleveti magát a munkába, és megírja a regény vázlatát arról, hogy milyen küzdelmek árán sikerül teljesítenie a kreatív írás kurzust.

23:56-kor elküldtem az e-mailt. Egy gyors helyesírás-ellenőrzésre volt csak időm, nem is lett egy oldal, de nem baj, erről többet írni nem kell.

ez olyan, mintha én is a teraszon ülnék vele.
nem tudom, minek vagyok támasztva.
ő csak beszél.
kényelmetlen, ahogy a hátamat az a valami nyomja.
ő csak beszél.
valószínű, én lefagytam.
a kapcsolat gyenge.
ez a korlát olyan alacsony,
nem mernék kihajolni – gondolom.
ő már kiabál.
én már esek.
reflexből behunyom a szemem,
nem így akartam.
ütésálló tok.

A játszótéren egy gyerek betűzi:
a videócsetet befejeződött

Bóna Friderika

VÉRHÍGÍTÓ

... Jobb láb, jobb láb, jobb láb, terpesz, felvesz és vissza...

Csak a nővérem hajkrétával teli dobozát találtam elég alkalmasnak a rajzoláshoz, mert a sajátjaimat már a múltkor odaadtam nekik, a simákból álló tartálékomban pedig az ickázós helyünkön maradt.

Akkor középre vonszolom, és megpróbálom körülhúzni. Elég nehéz, ha ilyen elmosódottak a szélei, a kréta minősége meg aztán végképp nem segít rajtam. Még egy eltört, még egy elkopott, még egy és még egy, de már nem rohanok vissza az ötödik emeletre, nem működik a lift, ezek meg már mindjárt a sarkon lesznek.

Mit meredsz úgy rám? Tudom, igen, tudom, hogy nem kellett volna, de akkor se nézz így rám, pláne ilyen fagyosan!

... Bal láb, bal láb, bal láb, terpesz, felvesz és vissza...

Hol vannak már? Végigugráltam az egészet, úgy négyszer, meddig várjak még, meddig legyek veled teljesen egyedül? Tiszta vér lett tőled a kezem is, a kő is, te meg csak a nyelvedet lógatod! Segíts már! Miért nem segítesz? Nézz rám kérlek máshogy, kérlek, nézz rám végre máshogy! – csuklott el a hangja.

A kővel is mit csináljak? Hova dugjam el? Azt kell hinnünk, hogy értük tényleg saját kezűleg tettem meg. Értük, miattuk, inkább értük. Hova tegyem, talán amoda, de mit mondjak, miért nincs nálam egy se, mivel dobtam?

... Jobb láb, bal láb, jobb láb, terpesz, felvesz és elhajít...

Tudod mit, megvárjuk őket együtt. – simította meg a fejét mosolyogva, majd magzatpózban lefeküdt a dög mellé és úgy ölelte, úgy folytak az acetonszappanok, mintha el akarta volna tüntetni magát is, a kutyát is, míg azok két blokkal arrébb rajzolták az ugróiskolát a tartálék krétát felhasználva. Az ő helyükön. Csakis az ő helyükön.

Bod Réka

Ízesítve

Vannak napok, amikor a koffeint legszívesebben vénába nyomnám, az talán javítana rajtam valamit. [Javítana a francot, ugyanilyen agyomosott lenne, csak a szíve verne gyorsabban, s még a végén elaléltna itt nekem a rendelőmben. Azt pedig nem gondolhatja komolyan, hogy saját magának szúrja be, mint valami drogos, én vagy Nellike eszébe se jussunk. Egyáltalán minek fogyasztja, ifjú kolléga? Ha legalább migrénje lenne, netán reggeltől estig dolgozna, húsz éven át, akkor még kávé is ihatna. És tessék, én nem is iszom, pedig megérdemelném. Semmit, csak a vizet. És az én hajam nem húzza maga után a dohányfüstöt, persze ehhez az is hozzátartozik, hogy rendszeresen vágatom. Remélem értett a szóból.]

Biztos ezt mondaná a doki, ha kibökném az intravénás ötletemet. Helyette inkább hagyom szépen morogni, úgyis olyan jó benne, addig sodorgatom tovább becsukott szemmel a vattapamacsokat. Megérkezik Nellike, vizet melegít negyven fokra, kilöttyinti egy bögrébe, tíz csepp narancssesszencia, és már kortyolja is a doki. Közben belenézek az előjegyzésekbe, próbálok mindegyikhez pofát és panaszt társítani. Itt van ez a Hegedüs Irma például. Ahhoz képest, hogy milyen időket élünk, egész friss és ropogós a kartotékja, mondhatni steril. Nyolcvanhat éves, százötvenkilenc centi magas. Még nem volt mérve, úgy tűnik, most jön először, panasz nem ismert. Biztos a vérnyomáskáját kell lennebb hozni, vagy feljebb, tökmindegy. Nyolc óra tizenötre írta be Nellike.

Kolléga, nézze meg, van-e beteg a folyosón. Kinyitom az ajtót, közben átfut a fejemen, vajon kell-e mankót vinni. Mire ezt szépen végiggondolom, becsapódik az ajtó: hadd lám, ki itt az orvoos?! A doki felkapja a fejét, rosszállón mosolyog, nyugalom, nénike, vagyunk itt elegenden orvosok, de valószínűleg hozám tetszett jönni. Tessék leülni, és elmondani, hol fáj. Na ezt jól megmondta, doktor uram, lelkem. Ide figyeljen, negyvenhárom évig voltunk szegény urammal Ernyeszegen körorvosok, de még soha senkit le nem nénikéztem, bácsi-káztam, látszik, hogy maga ehhez a hivatáshoz még éretlen. Meg is mondta a volt asszisztensem, miután nyugdíjba mentem, Hegedüs doktornő, aki maga

után jött, egy nagy zéró. Még vérnyomást sem tud mérni, s három gyógyszert írogat felváltva mindenkinek. Na de lássuk, maga tud-e, ha már két asszisztense is van. Biztonságból otthon megmértem háromszor ma reggel.

Nem asszisztens ám mindkettő, higgye el, kedves doktornő. Itt van ez a fiatal kolléga, ő megméri. Addig tessék ideadni a laboreredményeket, nézzük meg együtt. Pumpálom a mandzsettát. Hegedüs doktornő minden fújásnál megrándítja a fejét, szája körül csupa veszekedőránc. Kilencvenöt a hatvannal, mondom, és felírom a lapjára. Igen, mert el volt fuserálva a mérés. Máskor csak nyolcvanöt. [Pontosan, mert felkaptad a vizet, szipirtyó. Ugyanolyan vagy, mint doktor D. az urológiáról. Azt is a dühroham vitte el. Na nem teljesen, csak a pszichiátriára.]

Körülnézek, a doki verejtéket törölget a homlokáról. Nézze, doktornő kérem, itt a vércukor nem stimmel. 110-nél már tessék vigyázgatni. A doktornő felvonja a szemöldökét, nézze, én nem tudom, maguknak mit tanítottak a hat év alatt, de csak 120 fölött van baj. És amúgy is, vérvétel előtt megittam egy erős feketét két kanál cukorral. [Nagyot nyelek.] Lehet a vérnyomásom is azért nagyobb egy kicsikét, nem föltétlenül mert az ifjú kolléga úr egy inkompetens. Na de azért jöttem, hogy elmondjam, mióta szegény uram meghalt, enni sem tudok. Jönnek a fájdalmak, ég a nyelőcsővem, állandóan rekedt vagyok, tíz kilót fogytam. Remegek, hát még ezt sem látja?

Doktornő kérem, feküdjön fel az ágyra. Megnézzük ultrahanggal, jó? Szóval maguk már mindent ultrahangoznak? Meg sem vizsgált rendesen. A végén már a vízhólyagra is ultrahangot tesznek. Doktornő kérem, mikor evett utoljára? Négy napja. Bámulat, mert képzelje, tele van a gyomra. Valami sűrű masszával. Az lehetetlen, higgye el. Mikor halt meg a férje, doktornő? Pont egy hete. Szent egek, hát maga Kis doktor úr felesége volt? Részvétem.

Erre már nem hallottuk a választ. Kiadta a gyomortartalmát, és beleájult. Mentőt hívtunk, majd kénytelen-kelletlen feltörlőt ragadtam. Átható narancsszagot csavartam a vödörbe. Doktor úr, kérem, ennek a borzalomnak miért van ilyen szaga? Mittudomén, fiam, újabban a paroxetint és a többi patkánymérget is ízesítik.

LOADING . . .

Kalotai Anett - *Morning coffe*

Jó ideje figyelem,
 hogy folyton ellenőrzöd,
 nálad van-e a kulcsod és
 hogy szeretlek-e még.
 Azt hiszem, attól félsz, hogy
 egyszer kizáródsz a lakásból,
 vagy az életemből – a sorrend teljesen mindegy.
 Én mindig attól félek, hogy
 egyszer bezáródom valahová – egy lakásba,
 egy életbe. Talán ezért van az,
 hogy sosem mesélek a gyerekkoromról,
 mondjuk arról, hogy egyszer a szomszédok
 rendőrt akartak hívni, mert azt hitték,
 kiugrom a negyedik emeleti ablakból.
 Pedig csak azért álltam
 a párkány szélén, hogy beengedjem
 magamba a teret – először az ajtót akartam
 kinyitni, de azt apám kulcsra zárta, nehogy
 bajom essék, míg lelép. Cigiért.
 Akkor sem tudtam, hogy mondjam, mennyire
 szorítanak a falak idebent, ha egyedül vagyok,
 hogyan zsugorodik a tér, és a levegő
 is egyre kevesebb. Mikor azt kértem, ha
 elmennek az utcán hagyjanak magamra és
 ne idebent, még elnézően nevettek, mielőtt
 kulcsra zárták az ajtót.

Most is gyakran arra ébredek éjszakánként,
 hogy nem kapok levegőt, ilyenkor gyorsan
 megnézem, ott vagy-e mellettem.
 Sosem merlek felébredtetni, csak suttogva
 mondom, hogy egyre erősebb nyomnak
 a falak és félek, ha tovább zsugorodik a tér
 már soha többé
 nem jutok ki
 magamból.
 Te befele fordulsz, én tapogatózva indulok
 megkeresni az ablakot.

Árnyékos köd van,
szememben a magányom
körömmel karcot hangot,
s talán el sem hantoltam mindenem
még látok lápos helyeken
arányos isteneket
vonalakat, kikeletet,
napfényes helyeket,
szegletét gondolataimnak,
mely szöveget ütve lyukat képez
a mélyfekete horizonton.

Kacsó Anett

Találkozás a Fa barátommal

A sztánai terepgyakorlat emlékére

Nedves bőrödet simogatom.

Te nem válaszolsz, hogy jól esik-e. Én nem tolakodom, de nem is hagyom abba. Próbálom úgy venni a levegőt, ahogy te.

Bőröd heges, megpróbálok tenyerem melegével begyógyítani.

Fennebb csúszik a kezem. Te nem állítasz meg, nem hagyom abba.

Körkörösén búgnak a hangszálad. Zizeg a hajad, ahogy megfésül a szél és a cinke fiókák.

Átölelem a törzsed.

Ne haragudj.

Te csak mosolyogsz, vagyis én azt érzem. (Sikerült a közös lélegzés) Nem látom az arcod, csak a fényes hajzuhatagot. Karod kimerevedett az ezerévnnyi öleléstől. Csak most tudlak visszaölelni. Mindenki helyett is.

Arcom belefúrnám a mellkasodba, de beleütközöm a kéregbe.

A te szíved és az enyém közt kettős a védelem.

Kéreg és bőr.

Megijedek, eltávolodom. Te nem szólsz, csak vékony ujjaddal rámutatsz a hiányomra. Arra a hiányra, amelyik két mély lábnyom formájában ott maradt előtted. Visszalépek.

Átölellek,

Nedvességed jól esik a bőrömnek. Kiserceg. Nem izzik, nem szikrázik, mély, hosszantartó, és hirtelen az én hajam is nőtt pár centit.

*„A virrasztó magányban
kis csillag jár velem.”*

(Rainer Maria Rilke, *A Nap lenyugszik*)

Decemberben rejtőzködőbbek a csillagok.

Elköltöztek a domboldal cinegéi.

Ez a kilencedik hónap
nélküled.

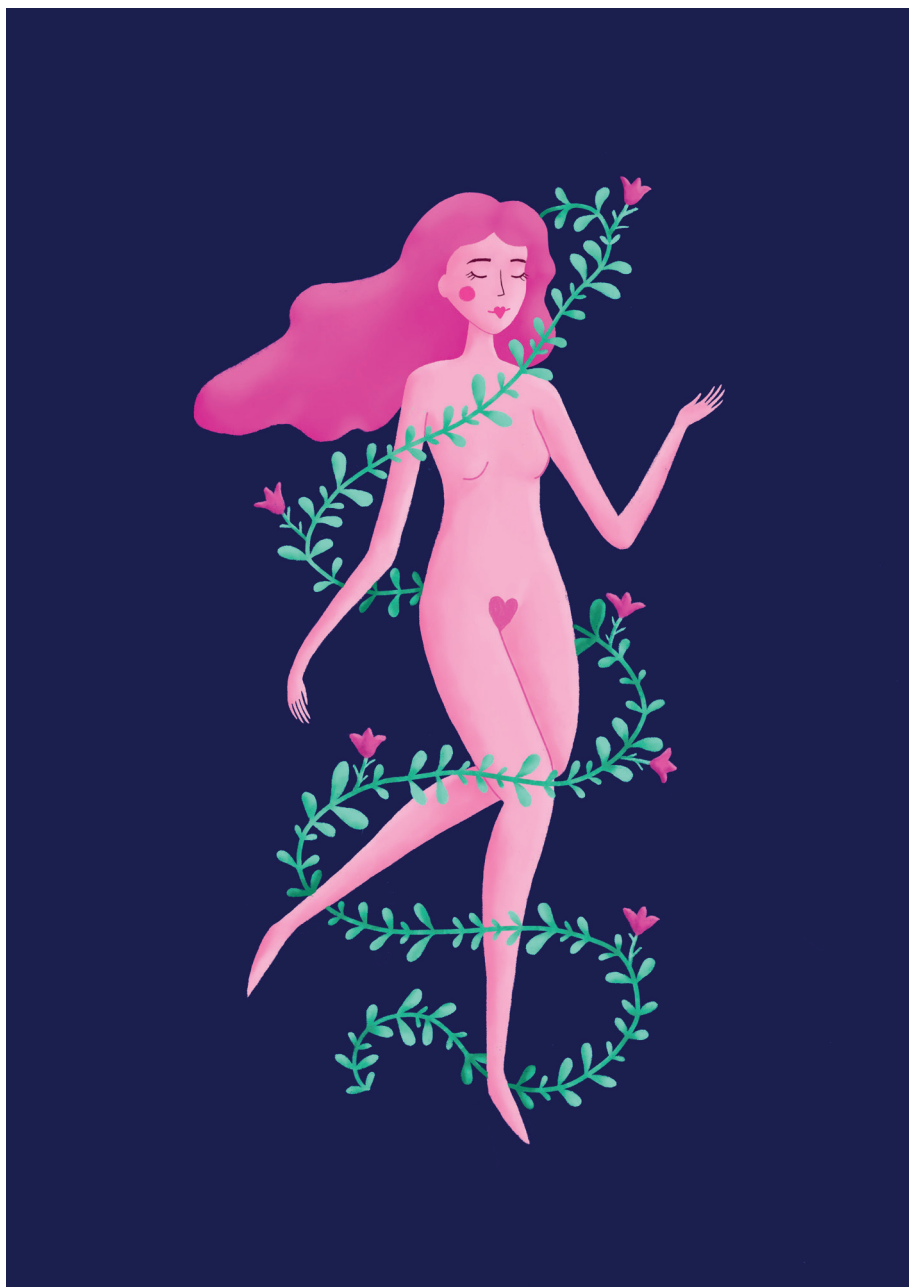
Hajnalban kelek
Hogy ne a reggel ébresszen fel.
Mikor az álmaim már rég elhagytak
és a magasban sem járkal a teljhatalmú sárkány,
Olyankor leülök.
Megnyugszok, hogy ez nem csak egy ábránd.
Ugye?!
Mondd, hogy nem.
Mert én lennék a herceg, meg a fehér ló is egyben,
És elmennék a váradoz;
És sosem rombolnék falat.
Mindig csak hagynám, hogy maradj.
Maradj amilyen vagy;
Olyan: Önmagad.

Kidobott magából a kozmosz.
Holdsugárral egyszerre születek,
magam mögött bújok el –
más fényét verem vissza.
Árnyékom nyomomban jár,
hogy kapaszkodjak,
falat építek énjeim köré.
Nem értem a nyelvemet,
némán vészkiáltok.

Kettéfoszlottunk,
– mint az olcsó szövet –
értelmetlen összeölteni.

megtorpanás egy idegen ajtó előtt
az oltás előtti lélegzetvétel
megrándulás hirtelen elalváskor
- így gondolkodok rád
hatalmas a csend abban a pici emlékedben
ma töröltem ki a számodat
évek óta nincs, aki felvegye

szűk a tér szinkronúszol
bélmozgásaimmal konok
mozdulataid formálják
testemet anyává teszed
oda vágysz ahol betakar
a dalok melege és látod
a reggeli fényeket szememben.
ahol nevetésed születik,
ahol a kezed a kezemben

Padányi Barbara - Álmodozás

Ziháló mellkasodra tapintok a sötétben.
Ujjaim bordáid közé idomulnak, ahogy
a parkettába süppedő térdkalács is
megérzi a rostok vonulatát. Nyugtatlak.
Minden bőrön végighúzott csíkkal
szuszogássá szelídítem lélegzeted, de a tüdő,
a tüdő egyre csak rázkódik, lelked is beleremeg.
Tested bordásfal, húzódkodik rajta a félelem.
Kinyitod szemeid, megrémiszt az arcom,
hellyel kínálja a vendégségbe jött lidérceket.
Egyre csak szelídít tenyerem, de a torok,
a torok megfeszül, félek, nem hallod,
vendégeink vannak, ébredj.
Hajnalkék tapétának dőlve várják, hogy
köszöntsd őket. Kitisztul tudatod, de a mellkas,
a mellkas csak remeg, melled alá szorítja
reszkető szívedet, tenyeremmel segítem.
Pántokat feszítek rád karjaimból.
Kérdezed, hova lettek a vendégek,
miért toltam helyükre a kihúlt ráncokat.

süvít a szél a parton
a tájra csak
a térnek rezonanciáiból
a távolságra csak
a táj tónusaiból
lehet következtetni
egy mélytengeri élőlény
mozgásának ritmusában
veszed a levegőt

amúgy el tudod hinni
hogyan valahol
most is bolyonghat
észrevétlenül egy bálna
és a megszokottnál
magasabb frekvenciájú
hangon énekel
meg hogy ebből fakadóan
tőle pár száz kilométerre
csak úgy elúsznak
mellette a társai

Szőcs-Nagy Tímea

ez majdnem kontaktlencse volt

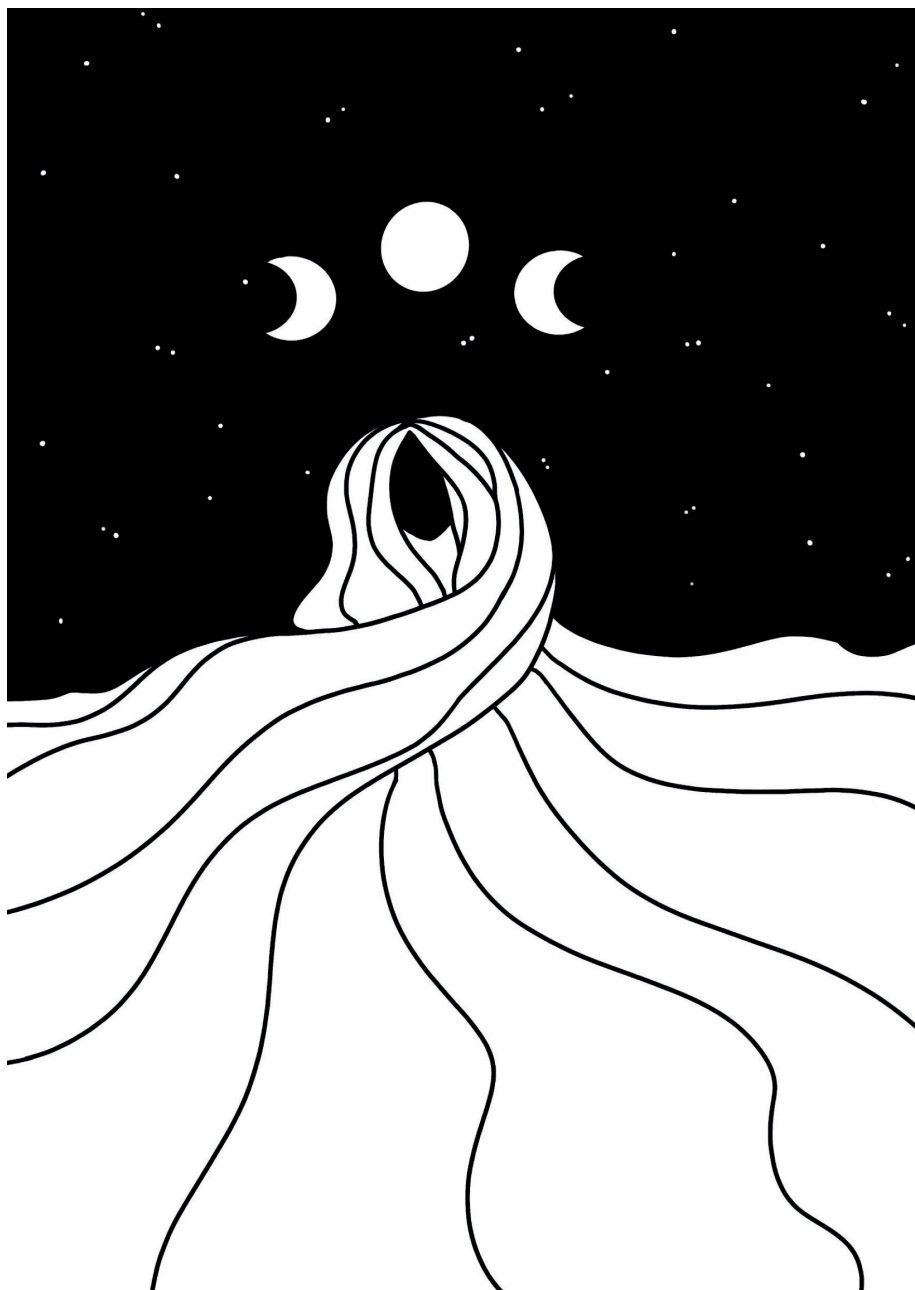
egy nyári nap délután kettőkor
szemet cseréltem veled
egy nyári nap délután kettő tizenötcor
már nem szerettük egymást

Mercz Mónika

Remény

Pandora szelencéje tárva, nyitva:
Minden Szörny elhagyott,
Csak a Remény maradt.
Rútan és vibrálva tekereg egy ágon,
Mint Éden kígyója,
Várja, hogy lecsapjon.
Rátekintünk égő gyomorral, mikor könnytenger nyel el és rettenetes csönd van.
Vérzik szánk és vörös a szemünk, ahogy utolsó erőnkkel a Remény mélyébe
nézünk.
Rávetjük magunk, suttogjuk „van Isten”,
És nem látunk a ködön át, míg el nem hagy egészen.
Hogy elrontottam, helyrehozhatatlan.
Második esély csak másoknak van.
A fülünkbe suttog, ránk tekeri magát
És titokban megfojt, düh tölti el agyát.
Ilyen a Remény: csalfa, átver és fáj,
De csakis azért élünk még, mert itt maradt és vár.

Mi úgy omlunk egymás karjába,
ahogy távoli csillagok összeállnak
néhány emberöltő után.
Nem is telt el, csak ezer év,
mióta láthattalak.
Az élet még fiatal volt itt,
fák álltak az utcasarkon odalenn.
Most fáradtan lopjuk a napot távoli vidékeken,
mindig valamit várva.
Talán eljön egyszer.
Mi fiatalok vagyunk, mégis vénülni látjuk
az időt a szemünk sarkán.
Most ölelj még, amíg tart ez az élet,
mert látod, hamar elszalad!
Nekünk csak egy pillanat kell.
Mi az két tévelygő csillagnak?
Mi mindig találkozunk.
Ha nem holnap, majd száz év múlva,
majd egy másik életben.
Most szeress, míg csókunkból
fenyőfák és patakok születnek.
Holnap már másfelé szállunk,
de hegyek visszhangozzák időtlen dalainkat.
Menjünk most messzire,
távolabb az utolsó napsugárnál,
hogy a visszaúton ne kelljen lassítani,
csak suhanjunk közelebb és közelebb,
míg egyetlen csillag leszünk,
és a fényünk annál távolabbra érjen!

Szabó Natália Tímea - Holdhajú Lány

Kovács Újszászy Péter

Angyalfehér

Mikor a kerekesszékből az öledbe kúszott.
Testedből angyalfehér élvezet tört fel.
Nyakad átkarolva kapaszkodott beléd.
Nem érezte a simogatást.

Szemem alatti
táskákba
koffeint töltök.
Az asztalon
mosatlanok
sorakoznak.
Karikák jelzik
a csészealjak
leszállóhelyét.
Lapos pislogással
nézek a vörös
pálcikákra.
A redőny résein
átszűrődik a pirkadat.
Nyalábok simogatják
a falakat, lefolynak
a tapétáról a sárga
nyálcseppek.
Érintetlen ágyam
gyűrötten hever.

Kopogtatnak ajtómon,
de senki nem áll ott,
csak betört ablaküvegek
jelzik utadat.
Tégedet nem,
csak őrületedet szeretem.
Botrányos tangó járja
önmagát lobogó kandalló
előtt a szalonban,
míg én, a konyhalány,
a sparhelt mellett áhítok
üres képkeretbe.
Eső verdes, vihar kiált
az ablak alatt, áthallom
rajta lépteid, varázsos
hallgatás kötöz hokedlihez,
Névtelen Vőlegény, sírkövedre
már felvésték nevemet.

Kócsó Alexandra

1Kor 6,19

beszélni tanítod az utcák plakátjait
más objektív megfigyelője a kiszolgáltatottságnak nincs
amikor lekésed az utolsó buszt, az vadászat
Mircea vagyok, add a pénzed vagy csókolj meg -
egészen a füledbe leheli, kezei, mint a polipcsápok,
nyolcszor erősebben szorítanak, mint anyádék váláskor
ha a test valóban a Szentlélek temploma,
joggal imádkozhatsz most jelenlétéért
hang nem jön ki a szádon, de még magadnál vagy
(valaki azt mondta, hogy a támadókat meg kell lepni)
a következő pillanatban koppan a medencecsont

hajnalban az utcaseprőkkel mész haza
azt mondják, az éjjel nem kislányoknak való
meg, hogy ha hamarabb jönnek, felseprik őt is
meg azt is végül, hogy hamar kihevered, nincs baj.
arra gondolsz, hogy sose vagy a magadé,
és ezen kívül nincs más,
csak az, hogy ott maradt
a rúzsoltod egy zsákutca kövén.

A hagymát, hogy csípje a szemem.
A földet, hogy kinőjön a fű.
Az oldalbordát, hogy aztán kivegye.
A fakanalat, hogy avval üssenek.
A kávé, hogy belülről átöleljen.
A mágnest, hogy összetapadjon reggel és est.
A gránátalmát, hogy a Földet túléljem.
A sót, hogy jobban szeressem apámnál.
A tízparancsolatot, hogy legyen mihez tartani magam.
Az ágy sarkát, hogy naponta belerúgjak.
A világhálót, hogy abban elveszek.
A jegyzetfüzetet, hogy abban magamra leljek.
A házat, hol borús felhők a tető.
A padlót, hogy kússzanak rajta a bogarak.
Anyát, hogy belőle én legyek.
Engem, hogy anyának legyek gyermeke.
Testvéreim, hogy ne egyedül legyek.
Engem, hogy bízzak és küzdjek.
Utoljára pedig téged, hogy ne legyél nekem.

Kovács Réka Dóra - Egyensúlyban

VISSZAPILLANTÓ

*Korábbi sikeres pályázóink
írásaiból*

Nagyné Klujber Márta vagyok, az Eszterházy Károly Egyetem Pedagógia Tanszékének adjunktusaként oktatok és végzek tudományos kutatómunkát a neveléstudomány területén. Több, mint tíz éve, az egri, főiskolai és egyetemi tanulmányaim megkezdésétől inspirál a versírásban a Kortárs Hangan, amelynek köteteiben megjelenhettek írásaim, és alkotói műhelyében is részt vehettem. Különböző formákban és intenzitással kíséri az életemet az írás, a tudományos és a szépirodalmi szövegek formálása során újra és újra megélhetem annak felszabadító érzését, az alkotás élményét.

Nyitott ajtókon át nem lép senki.
Csengő a kapu előtt. Némán.
Vendégek nélkül kopnak a székek
és én ülök egy párnán.

Levegőt veszek, újra.
Kezemben egy pohár
és én egy fa alatt ülök,
míg a csend átjár.

Közelebb-jövőket élek át,
akik hosszan nézik e csend-életet.
Hunyorogva nyitom rájuk a szememet:
Segíthetek?

S morajlik néhány arctalan kérdés,
gyors és hamar a kapcsolat.
Befelé figyelek és fordulok is el,
Odabent vagyok. Hagyjanak!

Élesebben hallom a kopogást,
de csak egy messzi házba jöttek.
Fülelek, jönnek-e értem is.
Itthon vagyok – ha keresnétek.

Cipők csoszognak, nap mint nap.
Ide-oda hajlik a csapóajtó.
Karomban, hogy tennék már valamit,
fel-le járkál a seprűnyél.

Várákodom, amíg én jövök.
Sokadik sorban állás,
amit ki kell tölteni valahogy.
Tölteléktetteket tettetek.

De közben, hogy most csengettek,
ki kíván kimenni?
Dobolnak az ablakon az esőcseppek,
élvezem, hogy bent lehetek.

BAKA L. Patrik (1991, Brno)

Az írás mindig is meghatározó szerepet töltött be az életemben, és úgy hiszem, ez a jövőben sem változik majd meg. Igaz volt akkor, amikor először kezdtem el történeteket fabrikálni, amikor először vettem részt a Szlovákiai Magyar Írók Társasága által szervezett írói táborban, vagy amikor először hallgattam irodalomelméleti előadást a Selye János Egyetemen. Ugyanilyen igaz maradt azonban akkor is, amikor a verseim bekerültek a *Kortárs Hangan* antológiákba, amikor az első regényem, *Az Égiek legendája* (2007) vagy a legutóbbi monográfiám, *a Teljes gőzzel. Bevezetés a steampunk olvasásába* (2020) napvilágot látott, amikor magam is mentorkodhattam az említett táborokban, vagy amikor megtartottam az első előadásomat a kortárs gyermekirodalom kapcsán, immár oktatóként a fent megnevezett egyetemen. Az irodalom olyan rég kísér már az utamon, hogy néha magam sem tudom, kísérő-e csak, vagy inkább irányjelző... Az alábbi szövegek a nemrégiben elkészült első verseskötetem, *a Tükör a nap-palokra, menekülőút az éjszakának* kéziratából valók. Remélem, úgy szeretitek majd őket, mint én, amikor születőben voltak. Jó olvasást, töretlen alkotókedvet kívánok!

■ ■ ■ ■ ■

A HALLGATÁS BALLADÁJA

■ ■ ■ ■ ■

A mély, puha, üvegszínű csönd
mindhárom szólama
tétova spirálba tekeredett
a cseresznyefa koboz húrjai köré,
akár a gyermek
a legkisebb ujja, lágy karra,
a lassan emlékköddé foszló
anyai testre.
Nem lehet tudni,
hogyan az alapvető életöszönök
– ha maradnak –
tengeri barlangjából
lesz-e még valami, lesz-e még valaki,
akinek elő sikerül majd hívni
mindezek után.
Aki tudja majd a nevét.
Azt a valódit.

Közben a Fekete Hegyek országát
jáspiszöldre festi az élet –
ég óvjon, hagyomány,
s bár vallom,
hogyan téged csak megtörni lehet szent,
mégse szántam még rá magam,
hogyan átírjam azt a régi imát.
A köveket sem hallani most, bár
amiért a hullámok oly töretlenül
szeretik őket, máskor
kristálytiszta énekelnek.
Korokon át.
Elporladásig.
Ugye? Már hallod.
Az első szólam Gaiáé.

A második leginkább
a sóhaj hiányához fogható,
amire pedig a poros kis fogadói szoba
mind a négy, málló sarka vár.
Este van, ősz is talán,
de ki tudja most.
A figyelem halotti lepelként fodrozódik
az arcon, ahogy vággyal próbálja
meggyújtani a gyertyát,
és sorsszerűen hull le
– a meglepetéstől? –
amikor sikerül.
Dermesztő, mélykék lánggal ég.
A második szólam az övé.

A harmadik még ennél is feketébb.
A tinta volna ilyen,
ha nem csak a gondolat árnyékát
lehetne leírni vele.
Azokban a tűzhelyekben akadni efféle csendre,
amelyekben könyveket égettek.
Olyanoknak és olyan történeteknek
a hallgatása ez,
amelyekről mindenki megfeledkezett,
vagy amelyekről és akikről
nem is mesélt senki, soha.
Csak az ő csendjük lehet ilyen...
mély, puha.

Ám a húr,
melyre a harmadik szólam fonódott,
pendül meg elsőként,
ahogy a cseresznyefa kobozon
végül játszani kezd
a lángleveleket táncoltató
Szél.
Ugye? Már hallod is.
A nevüket súgja.
Azt a valódit.

[Eredeti megjelenés helye: BAKA L. Patrik, *A hallgatás balladája*, Litera, 2018. dec. 21. = <http://www.litera.hu/hirek/baka-l-patrik-a-hallgatas-balladaja>]

Baka L. Patrik

LÁZADÓ HAIKUK

Részletek a szerző beleegyezésével

Néha, hidegben
jobban kötődünk a pulóverünkhöz,
mint a nevünkhöz.

■

Jobb félúton visszafordulni,
ha már akkor világos, hogy odaát is
csak az ideátot találni.

■

Ha álmodom, a galaxisok
spirálkarjaiba kapaszkodva gördülök végig a Tejúton.
Ha nem, nem.

■

Szentképeket gyűjtök
a felső fiókban. Köztük sajtolt aloe és oliva rétegek. Jézus
vonásait keresem a gondolat-negatívokban.

■

Az őr szerelmes lett. Megesik.
Elindult hát, hogy átússza az óceánt – de jól végezte a dolgát:
a világítótoronyban leoltotta a villanyt.

■

Az anyák kezében pedig szépen
lassan láthatatlanná válnak a gyermekeik is.
Viasz nélkül.

[Eredeti megjelenés helye: BAKA L. Patrik, Lázadó haikuk, Irod

Jaszenovics Lilla Anna

A Kortárs Hangan pályázat által nagyon sok jó emberrel ismerkedhettem meg, életre szóló barátságokat kötöttem és megannyi biztatást kaptam, valamint tudást szereztem irodalmi műfajban.

Hálás köszönet érte!

Tanulmányaim befejezése után (Marosvásárhelyi Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem), fogorvosként dolgozom Kolozsváron. Az írás ugyan kissé háttérbe szorult azóta, de úgy vélem, ez egy olyan szenvedélyem marad, amit nem nö-
vök már ki. Hamarosan előrukkolnék debütkötetemmel.

hányszor fulladni le míg dűlőig
jutunk magunkkal egyik maszek
végletből a másikba feng- és
egyensúly alul tengésében

görcsölve képzelt történeteken
úgy is eltelik summáztam már
először közönbösen aztán
gyászban nem is a mi gondjaink

vágnak menetet a szembogárba
mély betontekintet sehol a csavar
reggelente a starthoz keresve
rövidebb utat este elnézést merre

a buszmegálló petárda pukkan
a téren testem most be sem rezdül
játékkatona nyugodtságával ami
felhúzta magát halad a pánikállapot

ciklusaiban emelkedik az ijedtség
ingerküszöbe mintha mindig ketten
próbálnának szaladni belőlem a négy
égtáj felé nem figyelek kicsit oda

gondolatok bombáznak lopakodók
ilyen ne legyek mint most kellemetlen
társaság magamnak nemhogy másnak
a gyeplőt vissza kell imádkozni míg

a harmincas közelebb döcög bocsánatot
kérek és adok járjanak békében a rossz
történetek bagatellizált déja vu'-i lélekben
valami izomrost megszakad hogy nőjön

György Alida

vagyok, 1995-ben születtem, Zetelakán nőttem fel. A Kortárs Hangon pályázatra 2017-ben küldtem először szöveget, ahol III. helyezést értem el, 2018-ban pedig I. helyezést. Azóta is aktívan veszek részt az irodalmi életben, prózát, lírát és kritikát is írok, melyek rendszeresen jelennek meg különböző magyarországi és külhoni folyóiratokban. Első prózakötetem idén, 2021-ben jelent meg Hármasszabály címmel a FISZ és az Erdélyi Híradó Kiadó gondozásában. Borcsa Imolával közösen havi rendszerességgel tartunk prózaműhelyt fiataloknak, emellett az F21.hu-nál erősítem az írók táborát. Jelenleg a Marosvásárhelyi Művészeti Egyetemen végzem a mesterképzést drámaírás szakon.

*„Igor többnyire rövid hajú,
vastag végtagú nőkre szerelmes,
szerintem.”
(Nagy Hajnal Csilla: Igor)*

Amióta szombat reggel Igor
beletúrt a hajamba és
a szél megsimogatta a tarkóm,
elhatároztam, rövidre vágatom a hajam.
Aztán másnap Igor azt mondta,
nem érti a negyvenes nőket.
Mindnek rövid haja van,
pedig az nem is szexi.
Így mondta Igor vasárnap reggel,
miközben ismét beletúrt a hajamba
és még azt is hozzátette,
hogy ez az egész becsapás,
mert előbb férjhez mennek,
csak az után csinálják magukkal mind.
Szóval nem vágattam le a hajam,
mert közeleg a születésnapom
és akkor én is ilyen negyvenes nő lennék,
persze gyerek meg férj nélkül.
Igor hallotta, amikor felhívtam a fodrászt,
hogy lemondjam az egészet.
Hazug kurva, te is megvárod,
amíg el nem vesznek és csak utána.
Így mondta Igor vasárnap reggel,
közben tépni kezdte a hajamat
és még azt is hozzátette,
mindegy, mit csinálok magammal,
úgysem kellenék senkinek.
Akkor csókoltam meg először Igort,
aki nem értette, miért nem akarok gyereket.
Ez is csak önbecsapás,
és ezzel csak leselejtezed magad.
Így mondta Igor vasárnap reggel,
közvetlenül a csók után,
és még azt is hozzá tette,
senki nem akarna így egy nőt.

„Én azokkal vagyok rokon,
akik egész testtel hasítanak a szélbe,
csontjuk is rámegy
az életben maradásra,
akik mindenüket odaadják
egy marék fölöslegért,
akik csak akkor ülnek ki a ház elé,
mikor a sarkon befordul a halál.”
(Hervay Gizella: Zuhanások)

Vénleány, mikor gyűrűt adnak neki,
az évgyűrűk vastag kérget vontak bőre köré.
Hiába próbálkoznak, nem tudnak gyökeret eresztetni.
Összecsomagolják a ráncaikat,
dátum szerint hajtogatják egybe.
Arra tanították őket, szolgálják az Urat.

Csak szolgálással tudnak valamit kezdeni.
A fiatalasszony gyomlál, tyúkot kopaszt
a fejeket külön válogatja férjének,
este a gazda kutyák elé dobja azokat.

Az öregasszony visszazuhan a jelenbe.
Sírni kezd, megtörli szemét.
A szempillangók szárnyai
mintákat festenek kezére.
Nem tudja értelmezni a jeleket,
sosem tanították meg olvasni.

Az öregembernek rügyezni kezdenek
a végtagjai
nem panaszkodik akkor sem
mikor visszametszik.

Cserépbe ültetik,
a fal mellé állítják,
az öregember nyújtózik a fény felé
megkérgesedik a bőre,
begörbül a háta.
Karót állítanak mellé a
visszametszett végtagokból.
Az öregasszony zsugorodni kezd,
bebújik a földbe
így táplálja férjét
rothadásig.
Rothadásig táplálja férjét
mindketten esővizet isznak.
Felisszák a vizet más elől
felisszák a fájdalmat,
hogy az utánuk következőknek
ne kelljen.
A fiatalasszony kibújik a földből
korpáiból kenyeret süt.
Kenyéren és esővízen élnek.
A férfi hiába borotválkozik,
másnapra visszánőnek a túlevelek.
Az öregasszony visszazuhan a jelenbe.
Kigyomlálja férjét a cserépből,
koporsót farag belőle
belefekszik.

Vasárnap Igorral - Forrás, 2020/5

Kifulladás - 2019/12

KORTÁRS HANGON KREATÍV ÍRÁSMŰVÉSZETI MŰHELY

A 2015-16-os nagyváradi és komáromi
kísérleti év után évente két alkalommal
kerül megrendezésre műhelyünk.

A 2020-as év a járványhelyzet miatt
különleges helyzetet teremtett –
nem kerülhetett sor a személyes találkozásra,
elektronikus térben zajlott a műhelymunka.
A műhely vezetője: Kollár Árpád és művészeti
munkatársa Magolcsay Nagy Gábor
ismertet meg tapasztalataival.

Bevezetés a Kortárs Hangon Műhelybe

A Kortárs Hangon Műhely foglalkozásait 2017 óta tartják évente kétszer közösen Kollár Árpád és Magolcsay Nagy Gábor. Ezek során a felvidéki-, kárpátaljai-, erdélyi- és észak-magyarországi egyetemekről érkező fiatalok változatos feladatokat kapnak. A műhelyesek kipróbálhatják magukat több műfajban és műnemben, a gyakorlati képzés mellett pedig jut idő kötetlenül beszélgetni az őket érdeklő és érintő irodalmi kérdésekről.

Az alkotótáborban a hallgatók kiváló körülmények között dolgozhatnak. A helyszínen intenzív csoportmunka zajlik, de az alkotáshoz szükséges elvonulásra és a regenerációhoz szükséges kikapcsolódásra is van lehetőség. A szabad íróidő azért fontos, hogy a műhelyesek egyből be tudják építeni a friss tapasztalatokat, kritikákat a születőben lévő alkotásokba.

A cél, hogy mindannyian minden alkalommal kicsit jobb, magabiztosabb, öntudatosabb alkotóvá váljanak. Azok pedig, akik igazán elkötelezettek a szépirodalom mellett, akikben megvan a kellő alázat és kitartás, a közös munkának is köszönhetően egyszer eljussanak oda, hogy saját kötetük legyen.

A műhelymunka során a saját alkotások mélyreható elemzésére koncentrálnak a résztvevők. A műhelyvezetők között sajátos munkamegosztás tapasztalható. Ugyan mindkettőjüktől kapnak célzott, gyakorlati feladatokat a fiatalok, és mindkettőjükkel elemeznek saját alkotásokat is, mégis talán elmondható, hogy az írásgyakorlatokra Magolcsay Nagy Gábor helyez nagyobb hangsúlyt, míg az elemzésekre inkább Kollár Árpád.

Kollár Árpádnál például bevett módszer, hogy minden egyes szövegnek két opponense van. Az egyik a szöveg erősségeit, másik a szöveg gyengeségeit emeli ki, melyekre a szerzőnek alkalma van reagálni. A módszer azért hasznos, mert olyan diskurzusteret hoz létre, melyben szabadon, tabuk nélkül lehet a művekről beszélni, erősen ösztönzi a jelenlévőket arra, hogy bekapcsolódjanak a munkába.

Mivel fiatal, részben pályakezdő szerzőkről van szó, nagyon fontos a bizalmi légkör megteremtése. A személyes beszélgetések fókuszában a kortárs irodalom, az alkotómunka, az egyéni dilemmák és kihívások állnak. Olyan légkört lehet ez által megteremteni, melyben a fiatalok mernek őszintén nyilatkozni, ami még ennél is fontosabb, elfogadják az alkotásaikat ért, jobbító szándékú, ugyanakkor minden esetben őszinte és sallangmentes kritikákat is. Hiszen

csak ebből tudnak igazán építkezni.

A szövegelemzésen túl természetesen műhelyfeladatokat is kapnak a résztvevők: írj saját alkotásodról paródiát, önkritikát, írj jelzők nélküli szöveget, írd meg egy szöveg szinopszist, írj MAPoetry szöveget, írj szonettet, ekphraszist stb. A hangadás, a szerepjáték, a hiteles megszólalás fontos szempont a gyakorlatok során, így a hallgatónak olykor ismert vagy tipikus figurákhoz köthető, igen nehéz szöveget kell írniuk, melyek az utolsó nap záróeseményén nagy sikerrel fel is olvasnak.

Az elméleti képzés sem marad el, egyik évben például a metaforák intenzív tanulmányozása került terítékre. Saját szövegeikben és ismert írók alkotásaiban egyaránt elemezték a metaforák működését, különös tekintettel a képzelet alakzatára. Ismert középgenerációs szerzők vendégszövegeinek mélyebb elemzése során például kimutatták, hogy a jónevű kiadóknál megjelenő alkotók műveinek is lehetnek komoly gyengeségeik, ami növeli a hallgatók önbizalmát. Az elemző foglalkozásokon első körben azok az alkotások kerülnek terítékre, melyek a Kortárs Hangan antológiában jelentek meg, majd azok, melyek a műhelyre íródtak amolyan házi feladatként. Végül azok, melyek helyben készültek a műhelyvezetők instrukciói és a többi műhelyes segítségével alapján.

Habár a rendelkezésre álló idő nagy részében a műhely résztvevőinek verseit és novelláit elemzik közös foglalkozások keretében, a műhelyvezetők igyekeznek úgy szervezni a programot, hogy egyéni foglalkozásokra is legyen lehetőség. Magolcsay Nagy Gábor például a reggeli úszást is összeköti az egyéni munkával, így végül minden műhelyesre jut idő. A publikációra, a fellépésre, a szerzői önmenedzsmentre is nagy hangsúlyt fektetnek, igyekeznek személyes beszélgetések keretében tanácsokat adni.

Olvasás nélkül nem megy az írás. A műhely kezdete előtt rendszerint egy kis szöveggyűjteményt is kapnak a hallgatók. Ebben kortárs, fiatalabb vagy a középnemzedékhez tartozó szerzők munkái mellett klasszikussá váló kortársak is szerepelnek (például Bodor Ádám, Baka István, Oravecz Imre, Tolnai Ottó, Mészöly Miklós, Tandori Dezső, Petri György, Székely János, stb.).

Nem üres kézzel érkeznek a műhelyesek a foglalkozásokra. A műhely kezdete előtt otthoni feladatot is kapnak. Az egyik évben Kollár Árpád a következő feladatot adta:

„Prózaírók hozzanak magukkal három-három írást, költők tíz verset. Gondoljátok át, hogy ezek közül melyik szövegekkel szeretnétek mindenképpen foglalkozni, legyen meg a sorrend.

Íme egy kis nyári ujjgyakorlat:

1. Írjon mindenki kb. fél oldalas véleményt egy kiválasztott saját szövegről: legyen kíméletlen, ugyanakkor tárgyilagos, szóval a szöveg erősségeire is mutassatok rá. Ezt fel fogjuk egymásnak olvasni.

2. Írjatok egy-egy dilettáns, rossz szöveget, rövidprózát vagy verset, olyat, amit nem közölnének le szerkesztőként. Ugyanakkor figyelem! Olyan legyen, ami szépirodalomnak mutatja magát. Ez nem is könnyű feladat, tehát a nyilvánvaló ostobaság, nagyon-nagyon rossz szöveg nem ér.”

Magolcsay Nagy Gábor pedig a következőt írta tavaly a hallgatóknak:

„Két feladattal fogunk megbirkózni ebben a 2x60 percben:

1. az első konzultációra a legújabb olyan szövegeket hozzátok, amit még sehol nem publikáltatok. Ezt fogjuk gondozni, cincálni, atomjaira szedni, majd összerakni.

2. Új szöveget is kérek tőletek, ezt a második hatvanperces konzultációra kell megírnotok, akkor fogjuk szerkeszteni. Ezt a feladatot ehhez a levélhez csatolva meg is küldöm, tehát már ma elkezdhetitek megírni.”

Mi volt ez a feladat?

Mielőtt erre rátérnénk, érdemes pár szót ejteni arról a sajátos évről, ami különös kihívások elé állították a műhely résztvevőit.

A 2020-as évben előzetes tervek szerint a Kortárs Hangan nemzetközi irodalmi pályázat díjazottjai Nagyváradon vettek volna részt díjátadó gálán és írásművészeti műhelyen. A kijárási korlátozás és a határzár elrendelése azonban egy alternatív digitális műhely megvalósítását generálta.

Kollár Árpád műhelyvezető (ugyancsak online) „swot-analitikus” csoportos műhelyfoglalkozásával párhuzamosan Magolcsay Nagy Gábor egyénre szabott, szerzőnként 2x60 perces videokonzultációkon irányította a szöveggon-dozás és szövegalkotás folyamatait.

Tíz fiatal szerző hét napon át dolgozott – megvalljuk, nem várt aktivitással és fegyelmezettséggel. Magolcsay Nagy Gáborral videochat formájában tartották a kapcsolatot, míg Kollár Árpáddal egy nagy közös google dokumentumban dolgoztak, ahol bárki hozzászólhatott a másik szövegéhez, sőt, nyomon is követhette a javításokat. Nagyon izgalmas volt látni, hogy a résztvevők megjegyzés vagy korrektúra funkció alkalmazásával hogyan reflektálnak az alkotásokra, valamint hogyan változnak ezek az alkotások a társak hozzászólásainak nyomán. Ennek az üdítően produktív hozzáállásnak is köszönhető, hogy egy igen eredményes szöveggyáron lettünk túl abban a kritikus évben is. A műhely elején

tapasztalt lelkesedést és koncentrációt a mentoráltak végig tartani tudták, amelynek eredménye: fejenként négy magas színvonalú szépírás. Kettőt Magolcsay Nagy Gáborhoz, kettőt pedig Kollár Árpádhoz írtak.

A szövegek előtte-utána kiállítású szöveggyűjtemény formájában olvashatók, akár egy műhelyantológiában is publikálható minőséget képviselnek. Elmondható, hogy minden esetben izgalmas és tanulságos átalakuláson ment keresztül a boncasztalra fektetett szépírás. A résztvevők ezt a műhely folyamán is hangsúlyozták, sőt, a táborzáró csoportos videochat alkalmával a párbeszéd alapjául szolgáltak az önreflexív multimediális szövegszerkesztési módszerek. És akkor arról a bizonyos feladatról: Magolcsay Nagy Gábor arra kérte a hallgatókat, hogy reflektáljanak arra, hogyan alakítja a járvány napjaink szellemi-kulturális, gazdasági-politikai és magánéleti tereit. Egy új szöveg létrehozását igyekezett inspirálni tematikusan kötött feladat kiadásával: Arany János egyik palindromnégyzetéből „szétírt” pandémiaszövegeket várt.

Íme egy megoldás Kovács Ú. Péter tollából:

T	A	K	A	R
A	D	O	M	A
K	O	N	O	K
A	M	O	D	A
R	A	K	A	T

A tulipán kimerültsége betakar,
 mint pókháló a lerakatban felejtett dobozt.
 Ki gondolta volna egy hete, hogy itt maradok.
 Falak rejtekében ide, amoda nézek.
 Konokul mered rám a polc, a váza,
 mintha adomát írna egy kiöregedett tulipánról;
 a csattanó: megposhad a víz, amiben a növény lakik.
 Gégeműtét után hallgat a kapucsengő.
 Az ablaküvegre porszemek tapadnak.
 Szirti galambok tolláskodnak a párkányon

A résztvevők tehetsége nem vitás, ők a jövőben az elhivatottság, a szorgalom és az önreflexivitás mentén léphetnek tovább az érvényes szöveg felé. Nagy büszkeség mindannyiunk számára, hogy az évek során számos rendszeres műhelyvendégnek már megjelent debütáló kötete magyarországi vagy éppen erdélyi kiadóknál.

A Kortárs Hangon '21 pályázati fölhívásra 4 ország 17 egyetemi karáról 75 hallgató küldött pályázatot:

Babeş-Bolyai Tudomány Egyetem Kolozsvári Kar
Babeş-Bolyai Tudomány Egyetem Marosvásárhelyi Kar
Babeş-Bolyai Tudomány Egyetem Római Katolikus Teológiai Kar
Comenius Egyetem Pozsony
Eszterházy Károly Egyetem, Eger
Károli Gáspár Református Egyetem
Konstantin Filozófus Egyetem Nyitra
Magyar Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem, Marosvásárhely
Marosvásárhelyi Művészeti Egyetem Magyar Művészeti Kar
Miskolci Egyetem
Nyíregyházi Egyetem
Partiumi Keresztény Egyetem, Nagyvárad,
II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola, Beregszász
Színművészeti Főiskola, Pozsony
Sapientia Erdélyi Magyar Tudomány Egyetem Marosvásárhelyi Kar
Sapientia Erdélyi Magyar Tudomány Egyetem Csíkszeredai Kar
Selye János Egyetem, Komárom

Bagdán Zsófia - Brainwash

KORTÁRS HANGON '21

NEMZETKÖZI IRODALMI PÁLYÁZAT

DÍJAZOTTJAI

I. DÍJAS

Nánia Csilla, Marosvásárhelyi Magyar Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem

Dobosy Tímea, Eszterházy Károly Egyetem, Eger

II. DÍJAS

Kócsó Alexandra, Babeş-Bolyai Tudományegyetem Római Katolikus Teológiai Kar Kolozsvár

Szallós Kis Csaba, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár

Galda Gábor Attila, Eszterházy Károly Egyetem, Eger

III. DÍJAS

Bertalan Tímea-Magdolna, Babeş-Bolyai Tudományegyetem Római Katolikus Teológiai Kar, Kolozsvár

Kulcsár Edmond-Mihai, Partiumi Keresztény Egyetem, Nagyvárád

Szőke Roland, Eszterházy Károly Egyetem, Eger

KÜLÖNDÍJAS

Bod Réka, Marosvásárhelyi Magyar Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem

Uraky Noémi, Miskolci Egyetem

György Evelin, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár

Finta Viktória, Színművészeti Főiskola, Pozsony

Forgács Fanni, Eszterházy Károly Egyetem, Eger

PALETTA közéleti, kulturális, tudományos magazin lapdíjas, Eszterházy Károly Egyetem

Forgács Fanni, magyar – angol szak

MEGAZIN hallgatói magazin lapdíjas, Miskolci Egyetem:

Vanyó Írisz, Anglisztika szak

ACTA UNIVERSITATIS CHRISTIANAE PARTIENSIS tudományos periodika Partiumi Keresztény Egyetem, Nagyvárád lapdíjas:

Prém Mónika, Többnyelvűség és multikulturalitás MA

ÍRÓSZÖVETSÉGI DÍJAK

MAGYAR ÍRÓSZÖVETSÉG DÍJ: Meghívás a Tokaji Írótáborba, augusztus 23-25.

Dobosy Tímea, Eszterházy Károly Egyetem

Uraky Noémi, Miskolci Egyetem

ERDÉLYI MAGYAR ÍRÓK LIGÁJA DÍJ: Meghívás a Sztánai Írótáborba

Kulcsár Edmond, Partiumi Keresztény Egyetem, Nagyvárad

SZLOVÁKIAI MAGYAR ÍRÓK TÁRSASÁGA DÍJ: Meghívó a SZMÍT Írótáborába

Cséfalvayová Fanni, Selye János Egyetem, Komárom

REKTORI DÍJAK

ESZTERHÁZY KÁROLY EGYETEM REKTORI DÍJ

Galda Gábor Attila, Angol nyelv és kultúra tanára – Magyarstanár osztatlan tanárszak

MISKOLCI EGYETEM REKTORI DÍJ

Uraky Noémi, magyar-etika, osztatlan tanárképzés

PARTIUMI KERESZTÉNY EGYETEM REKTORI DÍJ

Kulcsár Edmond-Mihai, Többynnyelvűség és Multikulturalitás mesterszak

TÁMOGATÓ IRODALMI, MŰVÉSZETI LAPOK DÍJAZOTTJAI, MEGJELENÉSI LEHETŐSÉGEK

KORTÁRS HANGON Nemzetközi Irodalmi Pályázatunk 17 éves történetében legtehetségesebb hallgatóink már hatodszor kapnak lehetőséget rangos megjelenésre. Megkerestünk 10 jelentős irodalmi, művészeti lapot, akik készséggel biztosítottak szakmai támogatásukról, s felajánlottak egy Lapdíjat, és megjelenési lehetőséget biztosítottak lapjukban általuk kiválasztott tehetségeknek.

IRODALMI SZEMLE, Pozsony

Lapdíjasa közlési lehetőséggel: Kulcsár Edmond-Mihai, Partiumi Keresztény Egyetem, Nagyvárád

A folyóirat az alábbi pályázóknak ajánl megjelenési lehetőséget: Galda Gábor Attila, Eszterházy Károly Egyetem, Eger, Uraky Noémi, Miskolci Egyetem

OPUS Szlovákiai Magyar Írók Társasága Irodalmi folyóirat, Dunaszerdahely

Lapdíjasa közlési lehetőséggel: Gažik Viktória, Comenius Egyetem, Pozsony

ELŐRETOLT HELYŐRSÉG irodalmi folyóirat Felvidéki melléklet

Lapdíjasa közlési lehetőséggel: Finta Viktória, Színművészeti Főiskola, Pozsony

ÚJVÁRAD, Irodalmi, művészeti folyóirat, Nagyvárád

Lapdíjasa közlési lehetőséggel: Lapdíjasa közlési lehetőséggel: Nánia Csilla, Magyar Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem, Marosvásárhely

A folyóirat az alábbi pályázóknak ajánl megjelenési lehetőséget: Bertalan Tímea-Magdolna, Babeş-Bolyai Tudományegyetem Római Katolikus Teológiai Kar, Kolozsvár, Bóna Friderika, Konstantin Filozófus Egyetem, Nyitra, Finta Viktória, Színművészeti Főiskola, Pozsony, György Evelin, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár, Szőcs-Nagy Tímea, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Marosvásárhelyi Kar

HELIKON Irodalmi Folyóirat, Kolozsvár

Lapdíjasa közlési lehetőséggel: Szallós Kis Csaba, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár

ELŐRETOLT HELYŐRSÉG irodalmi folyóirat Erdélyi melléklet

Lapdíjasa közlési lehetőséggel: Bertalan Tímea-Magdolna, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár, Római Katolikus Teológiai Kar, Kolozsvár

A folyóirat az alábbi pályázóknak ajánl megjelenési lehetőséget: Nánia Csilla, Orvostudományi és Gyógyszerészeti Egyetem, Marosvásárhely, Kovács Újszász Péter, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár

ELŐRETOLT HELYŐRSÉG irodalmi folyóirat Magyarországi melléklet

Lapdíjasa közlési lehetőséggel: Szallós Kis Csaba, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár

A VÖRÖS POSTAKOCSI Irodalmi, művészeti, kritikai folyóirat, Nyíregyháza

Lapdíjasa közlési lehetőséggel: Galda Gábor Attila, Eszterházy Károly Egyetem, Eger

A folyóirat az alábbi pályázóknak ajánl megjelenési lehetőséget:

Bertalan Tímea-Magdolna, Babeş-Bolyai Tudományegyetem Római Katolikus Teológiai Kar, Kolozsvár, Nánia Csilla, Orvostudományi és Gyógyszerészeti Egyetem, Marosvásárhely

SPANYOLNÁTHA Művészeti folyóirat, Miskolc

Lapdíjasa közlési lehetőséggel: György Evelin, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár

A folyóirat az alábbi pályázóknak ajánl megjelenési lehetőséget: Forgács Fanni és Szőke Roland Eszterházy Károly Egyetem, Eger, Köcső Alexandra és Szallós Kis Csaba Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár, Kulcsár Edmond-Mihai Partiumi Keresztény Egyetem, Nagyvárad, Nánia Csilla, Magyar Orvostudományi és Gyógyszerészeti Egyetem, Marosvásárhely, Uraky Noémi, Miskolci Egyetem, Miskolc

AGRIA Irodalmi, Művészeti és Kritikai Folyóirat, Eger

Lapdíjasa közlési lehetőséggel: Vanyó Írisz, Miskolci Egyetem

A folyóirat az alábbi pályázóknak ajánl megjelenési lehetőséget: Bugya Anikó Judit, Aux Eliza, Forgács Fanni, Galda Gábor Attila Eszterházy Károly Egyetem, Eger, Csepcsányi Éva, Károli Gáspár Református Egyetem, Budapest, Nánia Csilla, Magyar Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem, Marosvásárhely, Halász Erika, Nyíregyházi Egyetem, Gažik Viktória, Comenius Egyetem, Pozsony, Szallós Kis Csaba, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár.

A JELENLEGI KÖTETBEN SZEREPLŐK EREDMÉNYEI A KORÁBBI PÁLYÁZATAINKON

Bertalan Tímea-Magdolna, Babeş-Bolyai Tudományegyetem Római Katolikus Teológiai Kar, Kolozsvár

III. díj, Helikon folyóirat Lapdíj: 2020.

Baka L. Patrik, Selye János Egyetem, Komárom

Különdíj 2017, III. díj 2018.

Bod Réka-Barbara, Magyar Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem, Marosvásárhely

Külön díj: 2019. Különdíj 2020.

Csepcsányi Éva, Károli Gáspár Református Egyetem,

II. díj: 2009.

Dobosy Tímea, Eszterházy Károly Egyetem

II. díj, Líceumi Paletta díj: 2020.

Forgács Fanni, Eszterházy Károly Egyetem

Eszterházy Károly Egyetem rektori Különdíja 2018.

Különdíj, Helikon folyóirat Lapdíj: 2019

Galda Gábor Attila, Eszterházy Károly Egyetem

Eszterházy Károly Egyetem rektori különdíj 2018,

II. díj 2019. III. díj, Líceumi Paletta díj: 2020.

György Alida, Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem

III. díj 2017, I. díj 2018, Helikon lapdíjas 2018

Jaszenovics Lilla Anna, Magyar Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem, Marosvásárhely

III. díj: 2013, Különdíj: 2014, III. díj: 2015

Kovács Újszász Péter, Babeş-Bolyai Tudomány Egyetem, Kolozsvár

II. díj: 2017. és 2019. III. díj 2020. Irodalmi Szemle lapdíj 2020.

Kulcsár Edmond-Mihai, Partiumi Keresztény Egyetem, Nagyvárad

II. díj, Magyar Írószövetség díja, Partiumi Keresztény Egyetem Rektori díja: 2020.

Moldován Alexandra, II.Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola, Beregszász

Különdíj: 2019

Nagyné Klujber Márta, Eszterházy Károly Egyetem, Eger

II. 2010, I. 2013, Különdíj 2014.

Nánia Csilla, Magyar Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem, Marosvásárhely

Különdíj: 2019.

Szallós Kis Csaba, Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár

A Vörös postakocsi Lapdíjas: 2020.

Uraky Noémi, Miskolci Egyetem

Várad folyóirat lapdíj: 2019

Várad folyóirat Lapdíj, Különdíj, Miskolci Egyetem Rektori díja, 2020.

Tartalomjegyzék

Szerkesztőajánlás.....	7
<i>Bihar Anett - Ítéj</i>	9
Nánia Csilla: Bölcsődal.....	11
Bugya Anikó Judit: Jézus a Getszemáni-kertben.....	12
Mulyad Szilvia Vivien: P.S.....	13
Bertalan Tímea-Magdolna: Genezis.....	14
Prém Mónika: Jászolkád.....	15
Csepcsányi Éva: Új ébredés.....	17
Dobosy Tímea: kalimba.....	18
<i>Elekes Pál - Dune</i>	19
Galda Gábor Attila: Idén nem lesz hőesés.....	21
Kulcsár Edmond-Mihai: ahová tartozik.....	22
Cséfalvayová Fanni: Az én tragédiám.....	23
Bugyi Martin: Holdéjjel van.....	26
Bertalan Tímea-Magdolna: Váolólevél.....	27
<i>NaNa Masilo - Végre péntek</i>	29
Bese Bernadett: Ágyjelenet.....	31
Finta Viktória: A tükör előtt.....	33
Bugya Anikó Judit: Kevert.....	37
Bod Réka: Szerelem a korona idején.....	38
<i>Tolnay Lili - Karantén</i>	41
Aux Eliza: A kint hangjai.....	43
Gažik Viktória: tápláléklánc.....	44
Kulcsár Edmond-Mihai: miközben lebomlik.....	45
Pataki Péter Sándor: éj.....	46
György Evelin: Nem lehet lenyugtatni.....	47
<i>Matyis Sára - Mégha fáj is</i>	49
Galda Gábor Attila: A fűszerárus és a kutya.....	51
<i>Karsai Alexandra - Álmodozó</i>	55
Vanyó Írisz: Tánciskola.....	57
Halász Erika: Tébolyda.....	58
Prém Mónika: Anna.....	60
Vilcsek-Kovács Réka: Álomból a valóságba.....	62

Demeter Adél-Hajnalka: A nagy szivárvány alá.....	64
<i>Török Boglárka - Elixír</i>	69
Szóke Roland: Fürdő.....	71
Kócsó Alexandra: Rendszer.....	72
Moldován Adrienn: És jó	73
Tímár Zsolt: Hogyan kezdődött és mit jelent most.....	74
Rajtó Dávid János: "Egymagam".....	76
Kacsó Anett: Ugorjak?.....	77
Szallós Kis Csaba: keltető.....	78
<i>Máté Dorka - Kád</i>	79
Uraky Noémi: Kötelező elmúlás.....	81
Kovács Ádám Máté: Harmónia.....	82
Mercz Mónika: Pügmalión.....	83
Bóna Friderika: Tömény átlátszó.....	84
Finta Viktória: Kilengés.....	85
György Evelin: Irokén - Seenvers	86
<i>Mihucz Kitti - Narancs alkony 2</i>	87
Forgács Fanni: emlényomok.....	89
Malá Viktória: Át a Láthatatlanon.....	90
Csobády Csilla: Többet jelentettél.....	92
Kis Kornél: Dekódolási hiba(?).....	93
Vilcsek-Kovács Réka: Ambrus szerelme.....	94
<i>Pál Erik - Honeyday</i>	95
Bese Bernadett: Egyetemi feladat.....	97
Szócs Nagy Tímea: Videócsotelés.....	97
Bóna Friderika: Vérhígító.....	100
Bod Réka: Ízesítve.....	102
<i>Kalotai Anett - Morning coffe</i>	103
Nánia Csilla: Tériszony.....	105
Mulyad Szilvia Vivien: Látószög	106
Kacsó Anett: Találkozás a Fa barátommal	107
Kovács Újszász Péter: Kilencedik hónap.....	108
Bugyi Martin: Hajnalban kelek.....	109
Lévai Alíz-Mária: Bipoláris	110
Uraky Noémi: Kései felismerés.....	111
Forgács Fanni: Harmadik trimeszter.....	112

<i>Padányi Barbara - Álmodozás.....</i>	<i>113</i>
Dobosy Tímea: Otthon.....	115
Szallós Kis Csaba: 52 Hz.....	116
Szőcs-Nagy Tímea: ez majdnem kontaktlencse volt.....	117
Mercz Mónika: Remény.....	118
Vanyó Írisz: Planéták.....	119
<i>Szabó Natália Tímea - HoldhajúLány.....</i>	<i>121</i>
Kovács Újszász Péter: Angyalfehér.....	123
Szóke Roland: 04:56.....	124
Csepcsányi Éva: Névtelen vőlegény.....	125
Kócsó Alexandra: 1Kor 6,19.....	126
Gažik Viktória: A teremtés aitiológiája.....	127
<i>Kovács Réka Dóra - Egyensúlyban.....</i>	<i>129</i>

Visszapillantó

Nagyné Klujber Márta:	
Kapunyitogató.....	133
Bent maradni.....	135
Baka L. Patrik:	
A hallgatás balladája.....	137
Lázadó haikuk (részlet).....	139
Jaszenovics Lilla Anna:	
Átmenetek.....	141
György Alida	
Vasárnap Igorral.....	143
Kifulladás.....	145
Kortárs Hangan kreatív írásművészeti műhely.....	147
<i>Bagdán Zsófia - Brainwash.....</i>	<i>157</i>

MEGJELENÉS

Zsúri értékelés, válogatás alapján megjelenés a pályázat költészetnapj válogatott kötetében.

Lapdíj: megjelenés rangos irodalmi lapokban: Pozsony: Irodalmi Szemle, Nagyvárád: Várad, Kolozsvár: Helikon, Nyíregyháza: A Vörös Postakocsi, Eger: Agria, Előretolt Helyőrség országos megjelenésű irodalmi kulturális melléklet, Spanyolnátha Művészeti folyóirat.

Kortárs Hanganon Kreatív Írásművészeti Műhely Fiatal költők, lapszerkesztők segítségével, gyakorlati munkára épülő tematikával egyénre szabott írói, költői feladatokkal írástechnikai szakmai ismeretek elmélyítése, ismerkedés a megjelenés feltételeivel.

PÁLYÁZATI FELTÉTELEK

Érvényes hallgatói jogviszony

Pályázni kizárólag első közlésre szánt írással lehet.

A pályázó hozzájárul, hogy beválogatása esetén műve(i) megjelenhessenek a Kortárs Hanganon '21 válogatott költészetnapj kötet nyomdai kiadásában, illetve szabad hozzájárulással feltöltésre kerüljenek az Eszterházy Károly Egyetem repozitóriumba. A nyomtatott kötetet minden pályázó és egyeteme térítésmentesen megkapja.

Pályázni maximum két alkotással, művenként 2 oldal terjedelemben (Arial 12 betűtípus) lehet.

Cím: E-mail: kortarshanganon@uni-eszterhazy.hu.

HATÁRIDŐ

A pályázat beérkezési határideje: 2021. február 7.

MISKOLCI
EGYETEM
UNIVERSITY OF MISKOLC

KMI
KÁRPÁT-MELENCE
IGAZGATÓSÁG

Petőfi
Irodalmi Ügynökség

PARTIUMI
KERESZTÉNY
EGYETEM

KORTÁRS HANGON '21

NEMZETKÖZI IRODALMI PÁLYÁZAT

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS!

Nemzetközi irodalmi pályázatunk vers és kispróza műfajban kínál lehetőséget tehetséges hallgatóinknak.

Célkitűzésünk, hogy a Kárpát-medencében magyar nyelven tanuló Egyetemi hallgató fiataloknak anyanyelvűvel tehetséggondozó fórumot biztosítsunk!

DÍJAK

Magyar Írószövetség díja

Résztvételi lehetőség 2 fő részére térítésmentesen a Tokaji Írtáborban

Erdélyi Magyar Írók Ligája díj

Résztvételi lehetőség 2 fő részére térítésmentesen az EMIL Írtáborban

Szlovákiai Magyar Írók Társasága

Résztvételi lehetőség 2 fő részére térítésmentesen a SZMIT Írtáborban

GÁLA ÉS KREATÍV MŰHELY

Eredményhirdető Gála és Kortárs Hanganon Kreatív Írásművészeti Műhely: Partiumi Keresztény Egyetem szervezésében:

Gála: 2021. április 15. PKE Amfiteatrumban

Műhely: 2021. április 15-18. Solyomkővár, Szilágyság

Pályázatunk meghívásos!

Beregszász, Csíkszereda, Eger, Jászberény, Kolozsvár, Komárom, Marosvásárhely, Miskolc, Nagyvárád, Nyitra, Nyíregyháza, Sárospatak, Szatmárnémeti, Ungvár egyetemén magyar nyelven tanuló hallgatók részére szól.

Ez a szemét, melyet nehéz munkával megalkotunk,
szépen lassan felzabál mindannyiunkat,
vagy talán mi magunkat?
(Gažik Viktória – Pozsony)

A szívemmel mosták fel a padlót
Anya, hogy mondjam el,
hogy két hete tettem le a narkót?
(Mulyad Szilvia Vivien – Eger)

Túl sok a mondandóm,
de szavaim nincsenek hozzá.
Az iskolában nem tanítanak meg az életre.
(Vanyó Írisz – Miskolc)

hajnalban az utcaseprőkkel mészhaza
azt mondják, az éjjel nem kislányoknak való
meg, hogy ha hamarabb jönnek, felseprik őt is
(Kócsó Alexandra – Kolozsvár)

Jobb félúton visszafordulni,
ha már akkor világos, hogy odaát is
csak az ideátot találni.
(Baka L. Patrik – Komárom)

